

Iva Adamcová
odpovídá na vaše dotazy

říjen 2020

Iva Adamcová – Odpovědi / Říjen 2020

Přeji vám dobrý večer, dobrý den, dobré ráno podle toho, kdy posloucháte a kdy se se mnou vlastně zase sejdete.

Začínáme nahrávat říjnové audio roku 2020, tak poslouchejte:

Ivanko zlatíčko, přicházím s dotazem, který ti chci napsat už delší čas. Ale až nyní mě samo tělo posadilo k počítači a hlavou mi problesklo - piš. Kdysi má nejlepší kamarádka praktikovala reiki, skrze tyto zkušenosti již také zaplatila a pochopila. Ale její syn dobíhá učení, které sama nepochopila, a to je astrální cestování. Syn na to pohlíží jako na naprosto úžasnou věc, které chce dosáhnout. A má nejlepší kamarádka to zase vidí jako obrovskou hrozbu, kterou si může ublížit. Při společném rozhovoru nad kávou u nás doma, kdy se mi svěřovala s tímto průměrem, mnou projelo teplo a zaznělo někde hluboko ve mně - duše nemůže cestovat, ona se nikdy dobrovolně nevymístí, je to projev nespokojenosti. Slova se mi vedrala z úst, slyšela jsem samu sebe, ale nepoznávala svůj hlas. Nevím odkud se to vzalo, ale mé tělo takto promluvílo a dále setrvalo v klidu. No, to máš asi pravdu... - zamyslela se kamarádka a viděla jsem, jak z ní spadla tíha, obrovská úleva, opřela se, a najednou byla také v klidu. Má slova jí přinesla klid a zároveň snad i vysvětlení. Bála se o svého syna a dopady na jeho karmu, fyzické tělo i duši, které se může při astrálním cestování něco stát. Od té doby cítím někde uvnitř přesně toto: když je duše Bohem a je vždy spojená, pokorně odehrává pouze svůj hmotný program, a tak přeci, když opustí tělo dojde jí, že není, kde má být - a jako vědomá část Boha se vrátí zpátky. Je tedy astrální cestování opravdu možné, když duše není ta, která odporuje a odchází do těchto neprojevených světů? Jsou to pouze iluze? Nebo opravdu opouští tělo? Vždyť sama duše ví a může se jí mimo fyzické tělo při astrálním cestování něco stát. Byť své dotazy pokládám, někde uvnitř mám pocit, že tohle je zase pouze iluze. Cítím klid a mír, než že by se jednalo o zvědavost. Spíše doufám, že můj dotaz pomůže lidem, kteří zažívají podobné zkoušky, a kterým možná po letech poslouchání tvých přednášek také podobné věci začínají dávat zcela jiný smysl a rozměr. S láskou a pozdravem tvá Kamča.

Tady já budu asi odpovídat velmi, velmi dlouho, abyste pochopili celý proces. Vy, kteří posloucháte už velmi dlouho, začínáte nabírat úplně jinou formu vědomí. Je to ten přerod, na který se čeká. A je to ten stav Krista, na který jste vlastně čekali dva tisíce let. Kristus je vlastně stav vědomí, který přichází ke každému lidskému tělu, které je připraveno, a které po velice dlouhou dobu prožívá vývoj pod hmotnou složkou, která mu vládne. A vy moc dobře víte, že všechny třídy je potřeba projít.

Já velice krátce odbočím na jeden malý příběh, který se odehrál nedávno na Statku, kdy se s námi loučila skupinka lidí, odjížděli a jeden mladý muž, když se loučil se mnou

a se skupinou lidí, kteří tady se mnou žijí, a byl šťastný a nadšený, a říká mi při objetí: „No, mě se ani moc nechce domů, protože já si tam nemám o tom s kým popovídat a jsem tam sám.“

A já jsem se usmála a řekla jsem mu: „No, měl by ses tam těšit, ne. Protože každý v tom osudu máme přesně ty podmínky, které potřebujeme využít. A to, co bychom odmítali, třeba i tu samotu, se kterou si nemůžu nikde popovídat, tak a přesto, že je vybraná s tebou, to znamená nejlepší proces, a tak se samozřejmě nenaučíš to, co se chodíš učit na Statek.“

My netoužíme, tedy já absolutně netoužím po tom, aby mě někdo obdivoval. Já vás učím spokojenosti v jakékoliv fázi a bodu a vteřině a okamžiku vašeho života, protože jenom tehdy se stanete mistři. Jestliže pochopíte princip, teprve tehdy budete umět odpovědět i sami sobě i druhým lidem, proč je to dobré. Nepotřebujete pak jezdit na Statek, abyste zjistili, k čemu je to dobré, protože přes vaše přijetí a pokoru to budete vědět ve svém místě a ve svém těle tam, kde právě budete žít - a budete tím podporovat druhé. To je to, co potřebujete pochopit. Já vás nebudu učit závislosti na Ivě, to bych se chovala magicky. Mágové touží po tom být obdivovaní, lepší. Já jsem vás přišla naučit, aby vy sami jste chodili na svých vlastních nohách ducha, který prožil hmotnou složku úplně stoprocentně a ví, v čem to je, a ví, kdo je. To znamená, že vás učím samostatnosti.

Všimněte si toho už i na Starých Křečanech, kde to je přesně vysvětlené, kdy jsem vám řekla, že jsem vás přišla převést informačně, ale jakmile se naučíte chodit na svých skutečných nožičkách, pak už si převezmete vládu nad svým hmotným tělem a nad celou hmotou sami.

A to je to, co se teď stalo tobě, Kamčo. Zkrátka už nebudeš běsnit a litovat nad kamarádkou, která zase běsní a lituje a pláče nad svým synem, anebo se o něj bojí nějakým způsobem. Jakmile víš, že je vše v pořádku tak, jak je, budeš vědět, že její syn teď samozřejmě prochází ještě stavem, kdy to tělo mu vládne. A správně jsi to samozřejmě věděla, protože tam z tebe už mluví duch, to znamená společné vědomí. Tím se samozřejmě dostala informace ke kamarádce, která se zklidnila.

Ano, pravda v každé třídě je naprosto jiná. A vy už dneska víte, že duše podléhá hmotné složce, to znamená Satanovi, protože nemá mnoho zkušeností. To znamená, že dlouhý inkarnační proces, kdy jednotlivé životy se za sebe řadí, a budou se neustále opakovat odporové stavy a zkoušky, jsou vám ku prospěchu proto, abyste se naučili být brilantní a naučili jste se být mistři. A jsou nastavené už v prvním vstupu pod hmotnou složku až do zborcení celého vesmíru. Ve 3D stavu si myslíte, že jste hmotou, hlavně v tom lidském těle samozřejmě. A jste ovládáni hmotnou složkou, než zjistíte, že vlastně žádnou malinkou duši nemáte, že máte společného ducha, nebo-li duši velikého množství společných jedinců, že vaše vědomí je celek. To znamená vědomí v jiném lidském těle, které vy považujete za něco úplně jiného, je také vaše. Tohle se ale dozvíte až na konci třetí dimenze, kdy se mění vědomí. V té době ale podléháte hmotě. To znamená, duše astrálně ve skutečnosti nikam necestuje, je to projekce hmotného pána. Hmotný pán tělu umožní obrovskou blaženost. Umožní vám procesy, kdy vidíte

spoustu věcí, které byste nikdy neviděli. Máte pocit svobody, ale tím, že se navracíte, je to závislost. A je to výraz pesimismu - nechci být tady v tom běžném světě, já si budu odskakovat. A tím slábne duch, ovládá hmotná složka, dopady samozřejmě přijdou.

Nemusíte mít strach o duši, o tu je postaráno tak, jako je postaráno o planetu. Jak jsem vám vysvětlovala, že planeta už je dávno zachráněná, tak každý z vás byl vždycky zachráněn. A dneska samozřejmě ti lidé, kteří jsou na vývojovém stupni blízko k pokoře, neboli ke stavu Krista, tak ti tyhle věci budou vnímat naprosto jinak. Bude je ale vnímat jinak i magická vrstva, a ta si to samozřejmě ještě vývojově zaslouží. Takže vidíte, že každá třída má jinou pravdu. Pro pravdu bílé magie nebo černé magie bude astrál jednak otevřením třetího oka, oni si to neumí jinak vysvětlit, že tyhle věci ví. Připadají si lepší, připadá jim, že si můžou dělat, co chtějí. Jsou tam různé varianty nárůstu ega, které mají pak dopad na chování toho člověka v běžném životě. Ale je to samozřejmě obrovský pesimismus.

V současné době je na planetě vývojově největší nárůst síly černé a bílé magie, což je správné, protože by se neděly takhle správné (a teď si držte uši) dramatické věci. Dnes se právě tou dramatičností budete dělit do dvou oddílů. Ti, kteří již dokáží zachovat klid - a ti, kteří ještě budou v jakémkoliv případě běsnit kvůli čemukoliv. A tím se třeba teď začnu dotýkat toho, co jsem vysvětlovala nedávno na Lávce u Gabriely Filippy ve vztahu ke covidu. Podívejte se, strach je jeden jediný. Strach vlastně neexistuje, je v budoucnosti, kdy tělo vám ukazuje s hrůzou, co může být, ale ono to není. To znamená, že strach je iluzí, patří hmotnému tělu. Je to negativní emoce, která útočí na to, co je. Ale strach, je jedno z čeho je, je stejný strach z covidu, je stejný strach z roušek, je stejný strach, že přijdu o práci. Je to něco imaginárního, co ještě nenastalo a čemu se ten člověk vlastně brání. A přitom spousta věcí jde prožít naprosto v klidu beze strachu a bez dopadů. Dopady, které potom nastávají u lidí, kteří se bojí, tak to není vinou toho, čeho se báli, ale vinou toho strachu, který tam způsobil stažení psychiky, stažení vlastně těla a jeho čaker. A dopady potom samozřejmě přicházejí.

Takže Kamčo, tady je vidět, že už se v tobě otevírá spojení s duchem. Ano, a už hodně z vás umí druhé lidi kolem sebe zklidnit, což je velmi správné a pomáháte tím vlastně celé planetě Zemi. Nedávno jsme o tom psali na facebooku, protože kolik lidí dnes dokáže být v téhle pro jiné lidi hrůzně době v tom samém okamžiku klidný. Tím pomáháte zklidňovat kolem sebe jednotky. A kolik stresu, kolik nervů byste dřív prožívali a ničili kolem sebe i ostatní lidi. Ano, je to obrovsky úlevné.

Další otázka – smrt:

Ivanko, chtěl jsem se tě zeptat, je někomu po smrti nelehko nebo je po smrti všem krásně nehledě na to, jaký život vedli? S pozdravem Max.

Jasně, že je krásně. Jste vědomí. Ale zase, teď, jak jsem mluvila u té první otázky v odpovědi, každá hladina učí něco jiného. Bílá magie, kdy řádí Satan obrovským způsobem ještě v dualitní přímce dobro - zlo, kde jsou proti sobě postavené tyto dva rozměry, tak hmotná složka musí, Satan - hmota musí strašit. To znamená, v bílé a v černé magii budete strašeni, co všechno se vám po smrti stane, co vám budou dělat

nebo nedělat. To je zase strach obecný, teď jsem o něm mluvila, že strach je strach a je jedno z čeho. Ale tak to není. Každý z vás, kdo opustí jednou své tělo, tak mu je blaženě, je Bohem, je duchem, který ví, že si zvolil dlouhou řadu inkarnací v trvale rigidní složce, kde jsou nastaveny vaše reakce, abyste udělali jakoby negativní věci a poučili se z nich. Vy si musíte projít veškeré, ale naprosto veškeré možné varianty odporů.

Už jsem vysvětlovala, že planeta je vlastně jedna jediná bytost, která ve hmotné složce má společného ducha. To znamená, jedna složka hmoty má jednoho ducha. A tak jako vaše tělo má veliké množství buněk, které spolupracují, rodí se a umírají, mají své různé funkce, přesně tak vypadá planeta. To znamená, že vy, každý z vás ve své inkarnaci a ve své době, od kdy do kdy tady budete, máte svoji takzvanou číselnou řadu. A v každém teď existují veškeré vaše možné varianty života. Už bílá magie to tuší, že kdybychom reagovali jinak, tak by se něco změnilo. Jenže neví, jak to ve skutečnosti je. Ano, je to tak, ale zároveň není, protože vy ve vašem těle jste si zvolili rigidní osud a cestu vaší složky malého já. To, že jste i druhým vědomím druhých lidských těl a všech ostatních jednotek hmoty na planetě, to ještě bílá magie neví. To znamená, že ano, v této chvíli žijete v každém lidském těle, které tady existuje. A k tomu se dostanete, k tomuhle pohledu jediné tehdy, kdy se dostanete do stavu, kdy víte, že vše jste vy. A že vše, co vaše tělo přijme s odporem a hodí to na vás a vy to přijmete, tak vlastně to činíte sami sobě. Vzpomeňte na Krista, když visel na kříži a řekl: „Otče odpusť jim, vždyť oni neví, co činí.“ Takže po smrti vám bude všem dobře.

Dobrý den. Celý den si lámu hlavu, co znamená symbol kříže. Vím, že ukřižování ega, jedna linie logika. A ta druhá? Možná se mi znalost vrátí a možná mi napíšete a možná přijde časem, uvidím. Přeji radostné a spokojené podzimní dny naplněné zdravím. Miluška.

Tohle přišlo včera. A dnes, poslechněte si:

Dobrý den, včera jsem poslala email s prosbou o nápovědu. Psala jsem mail, protože krom předplatného audia mám jen mailovou adresu. A dnes procházím přírodou, navnímávám barvy, ticho, občasné zpívání sýkorky - a přichází slovo emoce. Tedy emoce a logika. Dnes mi moje bytí přihrálo nejednu příležitost k uvědomění. A děkuji, jsem šťastná. S láskou Miluška.

Vidíte, teď jsem o tom vyprávěla. Pokud budete v pohodě, budete spíš vidět optimismus. Nebudete běsnit, vše vám dojde v pravý čas. Vše do vás spadne, každá odpověď.

Ale pro ty, kteří by nevěděli, ještě jednou zopakuji.

Tělo člověka vypadá jako kříž. Když rozpačíte ruce, tak v rovině horizontální máte emoce, které jdou přes srdeční čakru. Je to emocionální rovina, kde musí zemřít veškeré negativní emoce. Nepočítají se pozitivní. Negativní emoce jsou útoky na svět, které činí vaše tělo a dělají se samozřejmě automaticky. První břevno, které mizí, je tedy horizontální. S láskou budete přijímat život a osud i svůj i všech ostatních, protože

i to je váš osud, pokud někam dohlédnete, a pokud i někam nedohlédnete. Vy máte totiž smluveno i s hmotnými částmi tohoto světa, které potkáte se svojí hmotou těla, a máte smluveno i koho nikdy nepotkáte. To je stav, kterému se říká osud. I se všemi poryvy. Toto je velice důležité vědět, protože lidé, kteří by se toužili setkat s někým a nemohou, by se trápili. A naopak, když byste se potkávali ve svých životech s lidmi a neustále byste s nimi bojovali, to jsou opravdu ještě silné stavy útočné, negativně emocionální.

Další břevno je logické. A jakmile se zborťí negativní emoce, které jsou nastavené na břevnu horizontálním, tak na břevnu svislém se začne bortit i logika člověka, to znamená dualita dobro - zlo. Začnete vnímat k čemu je dobré, co se děje. To vám právě umožní to úmrtí negativních emocí na emocionálním břevnu v okamžiku smrti ega. Vy nemůžete být nikdy bez vědomí, protože vy jste vždycky byli vědomí, akorát to vědomí bylo slabé a podléhalo odporům těla svého jména, za které se samo považovalo díky negativním emocím. Proto byly v té době, kdy existovaly, dobré, ještě jste se nevyučili. Vidíte, nikdy nebylo nic špatného. Vše vám poslouží, a pak to samo jakoby zahyne. A to je to ukřižování, které přišel člověk Ježíš ukázat nám lidem, abychom pochopili, proto i musel být ukřižován na kříži. Ano, já ego je oddělené jáství, které útočí automaticky a je to vlastností hmotného těla každého člověka tady na světě, který se sem přišel narodit, aby prošel svým vývojem a vytáhl se vědomím do jiné hladiny celistvosti.

A tady krásně vidíte, jak už druhý člověk za to dnešní povídání tam má prvky, kdy mu věci docházejí. Ano, nesnažte se o něco prosit, přijímejte věci takové, jaké jsou. A koukejte se na to, co je na tom dobrého. Vždycky se tam dá něco najít. Tehdy proces se ve vás bude prohlubovat a budete se stávat samostatnými.

Milá Ivanko, rozhodla jsem se ti napsat a požádat tě o radu. Na začátek píšu, že teoreticky vše zvládám, ale prakticky je to horší. Mám na paměti, že nejsem tělo. Vím, že to chce zachovat klid. Uvědomuji si, že mám na tom zlém vyškrábat optimismus. Vím vše, ano, ale v praxi to nezvládám. O co se jedná? Můj táta mi od mala říkával: ‚Na co sáhneš, to pokazíš,‘ a také: ‚Ty budeš ráda, že si tě jednou vůbec někdo vezme.‘ Nevím, jestli mě těmi svými větami naprogramoval, nebo jen zkonstatoval odpozorovanou skutečnost. Můj problém je v tom, že pořád něco rozbívám. A už jsem fakt ze sebe nešťastná. Mé okolí je ze mě také nespokojené nebo našťvané a nejvíce mě mrzí, když způsobím škodu ostatním. Skoro každý týden něco rozbiji nebo pokazím. Začínám už nenávidět sama sebe. Říkám si, že bych se asi měla někam stáhnout do samoty, abych neničila věci ostatním. Někdy nechápu to, že se mi jakoby zatmí v hlavě, jako bych vůbec nepřemýšlela a něco provedu, a pak jsem na sebe našťvaná, že jsem to zničila. Abych to upřesnila. Nerozbívám to v návalu vzteku, spíš mi to upadne. Nebo autem nevyberu zatáčku a podobně. Například koupím si nové kalhoty a pak odstřihávám visačku a podaří se mi stříhnout i do těch kalhot.

Já se omlouvám, to je prdel...

Ulomím plastovou lžičku na nabírání prášku. Sekačkou najedu na železo a poškodím tam sekací nůž. No, je to normální? Jak mám vyhrabat z toho optimismus? Kdyby to byla jedna věc, tak si řeknu, že si aspoň koupím novou, ale tohle už mi fakt leze do peněz. Mám přestat cokoli dělat? Pokoušela jsem se to řešit i tím, že nebudu dělat nic. A tak jsem půl roku jenom polehávala a spala. Jenže to se zase nelíbilo mému okolí, že bych měla jít k doktorovi, protože pořád spím, nebo měli řeči, že nic nedělám. Tudy cesta fakt nevede. Pořád pracuji, ale pořád u toho něco rozbívím. A i kdybych si někoho na to najala, tak stejně rozbiji něco při mytí nádobí a podobně. Vím, že jsi několikrát popisovala, jak jsi byla tvrdým oříškem pro své perfekcionista rodiče, ale já jsem nejspíš oříškem sama pro sebe. A u mě je navíc to, že ne, že mi ty věci nejdou, ale já je ničím. Moc se za sebe stydím. A když jsem na sebe našťvaná, někdy si říkám, že bych měla umřít, protože škodím sobě i okolí. A vím, že to není v pořádku, že to jsou reakce těla, ale nevím, co s tím prakticky. Poradíš mi? Děkuji předem, hezký den. Soňa.

Soňo, tak a dost. Koukej to zastavit.

A řeknu ti skutečný stav. Tady píšeš hned na začátku: Můj táta mi odmala říkával: ‚Na co sáhneš, to pokazíš,‘ a také: ‚Ty budeš ráda, že si tě jednou vůbec někdo vezme.‘ Nevím, jestli mě těmi svými větami naprogramoval, nebo jen zkonstatoval odpozorovanou skutečnost. Tak a dost. Ty sama jako Bůh sis vybrala osud se svým otcem, takže ty sama jsi naprogramovala. V tvém otci žije tvé vlastní vědomí Boha. A tvé tělo, které jsi si oblékla je plné útoků na druhé, prstem ukazující. A pozor, ten druhý je i tvoje tělo, protože ty jsi vědomím svého těla, nejsi tím tělem. Takže tvoje tělo samo ukazuje samo na sebe a na tělo tvého otce.

Ano, byl to dokonalý program. Pokračuješ ve vyučování první čakry, kde rozeznáváme dobro-zlo. Tady se považuješ za špatnou. Respektive, tvé slabé vědomí žijící v těle tvého jména podléhá hmotě tvého těla a tvého jména, která namlouvá tomu vědomí, že je špatná. Dokud si to budeš namlouvat, tak se budou dít tyto věci. Dokonce i ta nenávist k sobě, no, to už je zavádějící, to už je hodně silné kafe. Je tak silné povyšování síly hmotného těla, které tě pak nepustí a bude tyhle věci dělat donekonečna. Kdy se konečně tomu jenom zasměješ? Vidíš, vyzkoušela sis úplně úžasným způsobem, že nejde věci vůbec nedělat. Zkrátka nemůžeš spát. Nemůžeš prospat celý život. To je vlastně útěk. Neutíká se! Ty potřebuješ jít rovně před sebe, každý den se vzbudíš a budeš se těšit na to, co zase rozbiješ. Ty musíš souhlasit, aby ego zemřelo. Nejsi kvůli tomu špatná.

Řeknu trošku jiný příběh, abys pochopila, oč jde. Kdysi mi psala žena, že má malinkou holčičku, ta je v první třídě a je neprůbojná, nesamostatná, ze školy chodí s pláčem, protože si s ní nikdo nehraje. A ta žena ji lituje. A já jsem tenkrát napsala té paní, že postup je takový: za prvé nesmí litovat své dítě, aby věděla, co ji má říct: mají společný osud, společně se učí. Ona učí své dítě přijmout to, že si s ní nikdo nehraje. Kdyby si

totiž ta holčička myslela o sobě, že ona sama je špatná svým tělem, tak hmotný pán Satan bude skutečně ovlivňovat tento děj tak, že si s ní opravdu nikdo nebude hrát. To samé bude, když bude poukazovat prstem na druhé, že ty děti jsou špatné, když si s ní nehrají. Když si s ní nikdo nehraje, může si hrát sama. Když to přijme, za chvíli se stav změní.

Vy nejste tělem svým, žijete pouze v nádobě svého těla. A nejste ani těly druhých lidí.

Dokud si tedy budeš myslet, a to je to samé, hmota je stoprocentní, že buď tvoje tělo nebo druhá lidská těla jsou špatná, tak se budou dít takové věci. Nejsou špatné. Ty dáváš svému tělu do ruky nástroj síly nad tebou jako nad vědomím, když si myslíš, že výčitky, které ti předhazuje a negativity jsou pravdivé.

Zasmějí se. Tedy v praxi. Měla jsi toho nejlepšího tátu, který ti naprogramoval to, co jsi v minulosti neuměla a přišla sis to zopakovat. Ale teď to dáš: Já nejsem špatná, to dělá moje tělo, a tím ty nejsi, tak si to klidně udělej, jestli chceš. To je to samé, jako když jsem vám vysvětlovala negativní emoce a teď jste krůček za krůčkem činili pokroky.

Dívejte se. Jestliže moje tělo začne brečet, tak ho klidně poplácám po stehně a řeknu mu: Jen si pobřeč, když myslíš. Souhlasit s tím, že moje tělo, které nejsem já, pláče. Je stav, kdy shlížím jako vědomí soucitně na proces mého těla, ale už jsem si to nepřivlastnil. Ale když tělo začne plakat a začne se bát, že se nedostane do 5D, no tak je v prdeli, protože ten strach mě převalil a já se s ním bojím, že se nedostanu jako hmota do stavu 5D.

Ego souhlasem umírá. Takže ty se teď začneš smát. Moje tělo udělá nějaký děj, kdy něco rozbije a samo ti hodí, že jsi špatná a ty mu na to skočíš jako vědomí. Takže opravený děj je: tělo něco rozbije a ty mu řekneš: No to jsi tedy udělalo úplně suprově... Ale hele, to jsi rozbil ty, ale ne já a mně je to naprosto jedno. Budeš muset na to vydělat peníze, aby sis to koupil znovu anebo se bez toho obejdeš. Ale já s tím souhlasím. Já jsem si vybral tento osud takový jaký je. A tehdy ho oslabíš. Bude to pro tebe asi sisyfovská práce, protože tady jsi napsala, že se snad i nenávidíš kvůli tomu a to už je velice silná emoce.

Pozor, tělo máš jako nosič, potřebuješ ho mít zdravé. Hodně sil přeji. Stačí úsměv a souhlas.

Milá Ivanko, ráda bych se zeptala na moji kamarádku, kterou ve třiceti osmi letech postihlo degenerativní onemocnění mozku, přesněji předních laloků mozkových. Zapomíná mluvit i psát. Nic ji nezajímá a je bez emocí. Lékaři vyloučili Alzheimeru, vyloučili i zánět mozkových blan. Vlastně neví, co situaci způsobilo. Je to velmi hodná osoba. Má ráda přírodu a má dvě malé děti. Prosím, co může být příčinou? Minulostní odpory nebo karmická zátěž, která má prokoušet mnoho lidí v jejím okolí? Moc děkuji za odpověď. Simona.

Simí, protože to nejsi ty jako osoba, já bych ani nemohla na tu ženu sahat, co to tam znamená nebo kde jsou nějaké zapsané věci, které se tam odehrávají. Ale v současnosti se děje velmi mnoho podivných věcí. Stačí, aby se ta žena bála budoucnosti. A z toho

strachu z budoucnosti se uzavírá vědomí do takové jakoby izolované „propasti.“ Je to nastavené samozřejmě. Strach je nastaven v těle, jestli ho dáme nebo nedáme.

Vy vnímáte lidská těla úplně odlišně, než běžně jsou. O spoustě lidí ani nevíte, co vevnitř prožívají nebo neprožívají, takže nemůžete vědět přesně, čeho se ten člověk bojí, co vyhlíží, co odmítá nebo co si přeje. A všechny tyto věci jsou v součinnosti i druhých osob, které žijí okolo této bytosti, takže je to jenom společné učení. Pokud má alespoň snahu se pohybovat v minimálním optimismu, už i kvůli těm dětem, tak by to bylo dobře. A samozřejmě i to okolí by mělo přijmout ji jako osobu jako takovou. Vezměte si, když budete mít dítě, ať malé nebo dospělé, protože my všichni stárneme, tak budete vždycky mezi sebou nějakým způsobem spolupracovat.

Ale všichni máme v této době nastavenou nějakou obavu z nějakého děje. Je doba velice obtížná, jenže on děj jede dál. Tohle je zapotřebí si uvědomit. A když to odmítnu velice silným způsobem, pak se může stát, že já budu ten demoliční objekt, který bude demolovat svým strachem své okolí dál do další vlny odporu. Tam by stačilo jedno - optimismus to zastaví. Tam se naučíte být silní. A i proto se to samozřejmě děje.

Dobrý deň alebo večer, Ivanka, zdravím ťa. Sú to asi dva roky, čo počúvam tvoje nahrávky a sledujem tvoju činnosť. Tento rok sme sa mali stretnúť na pobyte v Sebedraží, no nepodarilo sa, takže sme sa vlastne stretnúť nemali a snád' to vyjde v roku 2021. Už dlhšie som uvažoval nad tým, že ti napíšem a dnes mi to konečne bolo umožnené. Vždy som tušil, že život nekončí odložením nášho fyzického tela. A teraz to už aj viem. Najskôr som sa začal o túto tému zaujímať, a tak nejako mi do cesty prichádzali tí správni ľudia, ktorí ma v určitom momente posunuli d'alej. Takto som sa dostal aj k mojej kamarátke, ktorá si privyrába biorezonanciou a tak pomáha ostatným, ktorí túto službu potrebujú. A tak jedného dňa som sa dostal aj ja na tento prístroj, kde mi bolo oznámené, že mám akúsi slabú auru. Už pár mesiacov pred tým som na seba pozoroval, že sa neviem poriadne vyspať a skoro každé ráno som sa budil, akoby som celú noc pracoval v kameňolome. Tento stav sa vôbec nezlepšoval, skôr sa riadne zhoršoval. A každú noc od tretej do štvrtej ráno som sa budil, a potom skrčený pod paplónom som počúval divné zvuky. Praskanie, chôdzu po miestnosti, dokonca akoby niečo liezlo po streche nášho domu. Vedel som, že tento stav už dlhšie nevydržím, a tak som sa jedného večera znova zobudil o tretej ráno a vedel som, že musím navštíviť jednu pani, ktorú mi odporučila moja kamarátka z biorezonancie. Nechcel som tomu uveriť, ale to, čo tuším, sa zrejme deje u nás v dome. Dohodol som sa s pani na schôdzke a keď mi po skenovaní mňa, mojej rodiny a sestry oznámila, že je u nás asi osemdesiat nízkych duší, ktoré ma chodia vysávať z energie. Nechcel som veriť realite, že sa to skutočne deje. Taktiež mi bolo oznámené, že príčinou je na počudovanie moja matka, ktorá sa v noci modlí za zomrelých a následne sa modlí za mňa, a tak nevedome posielala tieto duše za mnou. Dostal som domácu úlohu, a cez vyhlásenie v prítomnom čase som si mal znovu

naformátovať celý môj život. Po pár sedeniach s pani sme moje vyhlásenie spečatili aj cez nejakú bytosť, anjela v neviditeľnom svete. Na počudovanie, všetko sa zdalo byť v poriadku. Dostal som rady, ako mám žiadať o odpustenie, posilnenie rodinných koreňov a podobne. Veril som tomu a skoro každý deň pána Boha prosil o odpustenie. No, nebol ani zďaleka koniec. Po pár dňoch sa však stalo, že sa začína vracieť do starých koľají. Znovu som sa skontaktoval na pani, tentoraz telefonicky, ktorá mi oznámila, že musím na sebe niečo zmeniť a že mám hľadať vnútri seba odpoveď na otázku, čo je treba zmeniť. Dnes už viem, že to bol strach, ktorý som každý večer zažíval a čo ma drvilo na kusy. A že to bolo práve to, čo mám zmeniť spolu s tým, že mám začať znovu žiť úplne obyčajný život. No nešlo to tak rýchlo. Každý večer som sa naďalej budil, počúval divné zvuky okolo seba, snažil sa predýchať, aby som zostal pri sile. Každý deň prosil o odpustenie pána Boha, každý deň posilňoval rodinné korene. Po pár týždňoch som mal nutkanie seba aj fyzicky očistiť. Kúpil som si kúru na očistu hrubého čreva. Prúser jak mraky... Diagnostikovaná ulcerózna kolitída mi ukázala nesprávnosť môjho rozhodnutia. Vtedy som ešte netušil, že je to platba za prijaté odpory strachu, a tak som znovu klesol na nálade. Keď mi bolo najhoršie, v noci prehovoril so mnou Boh. Napriek zatvoreným očiам som videl jasné svetlo a hlas priamo v mojej hlave mi povedal len jednu vetu: ‚Je tam cesta,‘ aby mi dodal nádej, že tá cesta naozaj existuje. Doteraz však netuším, prečo ku mne prehovoril anglicky - There 's a way - to bolo to, čo mi naozaj povedal.

Ještěže umíš anglicky...

Podstúpil som liečbu, chodil ku kamarátke na biorezonanciu a skúšal všelijaké bylinky. Medzitým som každý večer chodil na nočnú šichtu. Jeden čas som zažíval veľmi živé sny, v jednom z nich ma niečo schytilo, vyhodilo vysoko do vzduchu a za sebou som počul len pokrik: ‚Ja som tu s tebou. Už dvadsaťpäť tisíc rokov.‘ Akoby to niečo bolo nahnevané, že to, čo robím vo svojom živote mu nie je po vôli. Vtedy som nevedel, že to kričalo moje ego, čierny pán, ktorému sa nepáči moja cesta.

Ty jsi super...

Na jeseň 2018 som sa rozhodol zobrať si pracovnú neschopnosť a dva týždne nerobiť nič iné, než sa venovať sebe a chodiť na prechádzky so svojím psom. Na počudovanie som sa cítil ako znovuzrodený, na nočné som stále chodil, no zdalo sa, že mám akosi viac energie a všetka fyzická bolesť ustúpila. Kamarátka z biorezonancie už skonštatovala, že po chorobe niet ani stopy a ja som si užíval svoju silu a príliv pozitívnej energie. Celý som bol naplnený láskou, doposiaľ najlepšie dva týždne v mojom živote. Po návrate do práce ma moja prehnaná citlivosť znova stiahla nižšie, no veril som si a tak bežali znovu mesiace. Na nočné som

stále chodil, no tentoraz som sa hneď ráno naladil na pozitívnu nôtu, ktorá mi dodala energie cez deň a začal som cvičiť jogu. V tejto situácii prišla ku mne ďalšia pomoc. Bolo to v decembri 2019. Dostal sa mi do rúk leták - liek s probiotickými kultúrami, a tak som si ho objednal. Dnes je september 2020 a po dvoch kúrach lieku sa cítim fajn, aj keď to zrejme ešte nie je na sto percent. V júli 2019 som zmenil prácu. Bol som presvedčený, že to prišlo v pravý čas, a že teda prišlo, niet pochyb. Nedoriešené veci z pracovnej oblasti z minulosti sa musí opakovať. Takže po malom oddychu som preskúšaný aj v tejto oblasti a v podstate tí píšem o tvoju radu a názor kvôli práci, ale i napriek rozsahu môjho príbehu som ti ho chcel predstaviť v slede predchádzajúcich udalostí dúfajúc, že niekto zažíval niečo podobné. A tvoj názor by mohol pomôcť aj niekomu inému okrem mňa. A tak sa na mňa prosím nehnevaj.

Já teď odpovím na tu první část, protože ta druhá je maličko jiná.

Tady vidíte nádherně vývoj toho človíčka, který si uvědomí spoustu věcí, a pak se začínají napravovat věci a pomalu se odklání. Ano strach, strach je jedna z nejsilnějších emocí hmotného světa, hmotného vědomí. A samozřejmě je to útok, který nás rozděluje. Rozděluje jedno jediné vědomí, aby to jedno vědomí mělo protihráče a mohlo prolézt hmotnou složkou, aby jednoho dne se zase slilo v celistvost a mohlo pokračovat. Ale už jako svobodné vědomí, které ví, že by nikdy nikomu neublížilo, protože sklidilo své vlastní zkušenosti po své dlouhé cestě, kde samo sebe „týralo“ velmi dobře, aby pochopilo samo sebe, kdo je.

Tak, a teď na tu další otázku, která tady přišla a je zásadní:

V práci mám šéfa, ktorý vládne podniku železnou autokratickou rukou. Dostal som sa do situácie, keď som bol presvedčený, že sme s kolegom urobili maximum, naozaj svedomito postavili sa k projektu. Napriek našej snahe však výsledok nebol stopercentný. Dajme tomu deväťdesiat päťpercentný a tých päť chýbajúcich percent sme do týždňa upratali a aj míľnik projektu bol splnený. Napriek tomu to vyzeralo, že obaja s kolegom pôjdeme domov s výpoveďou. Po stretnutí so šéfom sme dostali ubezpečenie, že obaja, ja aj kolega, máme dôveru a dokonca sa nám podarilo schváliť aj pár pracovníkov na posilnenie existujúceho tímu. Tento týždeň, po vyše troch mesiacoch od predchádzajúceho sedenia sa však všetko zmenilo. Môj šéf si ma zavolať a oznámil mi, že s mojím kolegom, je to pracovník v mojom tíme, bude zajtra ukončený pracovný pomer a od pozajtra nastupuje nový pracovný do môjho tímu. Nielen, že ma môj šéf sklamal, ale vybral aj môjho nového kolegu bezo mňa. V tejto situácii som sa snažil všetko prijať a myslím, že sa mi to podarilo bez prijatia odporu mojím telom. Tentoraz však zostávam zmätený. Čo mi má táto situácia ukázať? Mám dôjsť k rozhodnutiu, že s takýmto človekom ďalej pracovať nechcem? Alebo mám naozaj prísť do pokory a prijať takto naozaj ťažkú pracovnú situáciu a ísť s úsmevom a sústredením na

prácu d'alej? Osobne sa prikláňam k poslednej alternatíve. Ivanka, prosím ťa o tvoj názor a radu. Veľmi si vážim, že mi ťa osud priniesol do cesty a teším sa na naše stretnutie v máji 2021 v Sebedraží. Ďakujem pekne a prajem ti krásne dni. Erik.

Zkus si představit, že budeš tím šéfem. Tam nemusí být útok na práci toho tvého spolupracovníka. Ten šéf může mít úplně jiné důvody, které ho k tomu vedou. Ty jsi zaměstnanec a máš nad sebou svého šéfa, který ti velí. Ti lidé, kteří by dnes třeba neuměli něco vyřešit, už jsem o tom mnohokrát také vyprávěla, zkuste si představit, dám příklad. Nebudete umět respektovat názor anebo rozhodnutí druhého člověka. Tehdy ve svém životě budete velmi nadaní, budete umět spoustu věcí, budete velmi chytří, ale nebudete bohatí, nebudete movití. Budete si vydělávat velmi těžce, obtížně a přijдете do firmy, kterou bude třeba vlastnit někdo, kdo nebude rozumět problematice té práce, ale bude to majitel. A bude to velmi správně, že tam jste. Vy se budete muset naučit poslouchat rozhodnutí toho člověka, protože on na to má právo, je to jeho firma, on ji financuje. A on má právo na rozhodnutí, která učiní. Vy jste ti, kteří se tam přicházíte učit tomu respektu. Jestliže budete bouřit, budete se dohadovat, bude zle, jestliže budete bouřit i v sobě, budete si nasupeně a pyšně myslet, že jste lepší, než ten člověk. On k tomu měl nějaké důvody, které vás naprosto nemusí zajímat. To je to, co potřebujete pochopit.

Kdysi v Brně jsem vysvětlovala, že vy nikdy nemůžete tenhle systém světa pochopit, pokud budete vymýšlet jaké jsou důvody, proč se to děje, jak se to děje... To je velice složité. Bílí mágové říkají - co mi to má říct? To nevymyslíte. Existuje jednodušší cesta. Přijmout to tak, jak to je. I pro toho kolegu, když on přijme tu svoji výpověď, kterou dostal z jakéhokoliv důvodu. Ten vedoucí na to má právo, i kdyby tam žádný důvod nebyl. I kdyby se jenom rozhodl, že přijme třeba i někoho známého. Vaše cesta vede dál, ať dostanete výpověď anebo ne. A jak si s tím poradíte, to už je vždycky ve vašem osudu nastaveno. Vždyť víte, že vše je hotové. Už když jste se narodili, tak tenhle den s tímto dějem byl připraven. Takže jenom přijmout to, co se děje. Pak už se bude odehrávat další děj, protože každý mezník, kde jsou připraveny odpory našich těl, nám má něco říci. Mezníky, ty určují další cestu, ale jsou už připravené. Tak jako i ta další cesta.

Takže klid, mír, pohoda.

Dobrý den, milá Ivanko. Nechci podporovat egouška, strašit ostatní buněčky. Asi jsem se nikdy nezmínila, že pracuji jako zdravotní sestřička na poliklinice jako odběrová sestra. Vím, že ego je logika. Ale je pravda, že poslední dobou ničemu nerozumím. Jde o to, že dost často odebírám lidi v akutní fázi onemocnění, takže je zřejmé, že jim je většinou dost zle. Vidím a vím, že jejich nemoc a čištění způsobují bakterie, které způsobují někdy dost závažné potíže. A myslím, že stejně tak závažné, jako je covid. Případá mi to, že teď je covid dost dobrý nástroj pro prozkoušení strachu a různých odporů a vnímám to na sobě, protože plánujeme rodinu. A dnes jsem narazila na jisté video. Vím obecně, že média jsou nástrojem

egouška, a možná bych to měla ignorovat. Ale jak říkám, neustále vidím, že jsou mezi námi lidé a stejně závažné bakterie, a mám pocit, že kvůli všeobecné panice médií nás dost slušně ovládají. Pán tu tvrdí, že svět ovládá jen pár mocných lidí, a že covid byl jimi už nějakou dobu naplánovaný a že pomocí vakcinace nás chtějí ovládat, a že to bude jenom horší. Popisuje se tím, že se přiblížíme situaci v Číně, která je pro mě jak sci-fi, ale je skutečná, mám blízkou kamarádku, která tam v rámci studií pár let žila. Přemýšlím o tom hlavně i proto, že plánuji rodinu a nevím, zda je rozumné přivést dítě na svět, kde bude pod neustálou kontrolou - za předpokladu, že ten pán má pravdu. Anebo mám přijmout vše tak, jak to je a děti plánovat, když vše je dobré? Já se přiznávám, že současné dění nesleduji, koukám a poslouchám jen ty nejstarší přednášky. Na nové asi nejsem připravena. Děkuji za případnou odpověď.

Já jsem včera této mladé ženě doporučila, ať se podívá na video, které jsme natočili teď na Lávce s Gabrielou Filippi, a aby se o tom covidu něco dozvěděla. Ale já vám teď řeknu, jak to dopadlo, protože ona mi dnes napsala:

Ivanko, stačilo mi divadlo, děkuji moc. Hned druhý den jsem se nádherně pročistila, jak blázen. Mám vás ráda, opatrujte se.

Ano, ano, strach potom samozřejmě udělá své. Ale něco vám k tomu řeknu. Dívejte se, pokračujte nebo krácejte ve svém životě ve své jednoduché, obyčejné logice. Pravda jednoho člověka nebude pravdou člověka druhého, třetího, čtvrtého, desátého... Ten, kdo lehce přijímá pravdu druhých jenom v tom strachu, že něco bude, ten nemá šanci. Uvědomte si, že je mi naprosto jedno, jestli někdo popisuje takovéto manipulace. Už i ten člověk, který to popisuje, se obrovsky bojí, že to bude. Ale vy přece nevíte, jestli to je pravda anebo není. To znamená, že teprve až si ověřím věci, mohou být pro mě pravdou. Tohle si ověřit nemůžete, takže mě to absolutně nerozdmýchá. Jsou tu všechny třídy přítomny. To znamená, jestli má někdo bouřit, on tu bouří udělá za mě. Ať si bouří, já ještě žiji pořád v pořádku, nic se neděje a k takovým věcem ani jednou nedojde, ale to vy samozřejmě nevíte. To znamená, udržet si svoje tělo na uzdě je strašně důležité, buď se přidám k těm, co se bojí a běsní..., už proto byste neměli koukat na videa.

Ti, co se budou bát, vám budou teď tvrdit: „No, ale ty budeš v nevědomosti, nebudeš vědět, co s tebou dělají, když budeš souhlasit.“ Ne, tak to není. Právo na život člověka už tady je natolik vybojované, že nemůže překročit určité meze.

Vy se jenom rozhodněte, jestli to miminko chcete nebo ne. Jestli má být, tak už to rozhodnutí tam je. Jestli nemá být, tak tam není. Vůbec o nic nejde. A přesně tak to bude v pořádku. Vždyť už víte, že všechna rozhodnutí máte v sobě. Kdyby se nemělo narodit, tak i kdybyste tisíckrát chtěli se o něj pokoušet, tak se nenarodí. Tak neřešte věci, nejsou náhodné.

Hezké odpoledne. Už asi rok poslouchám přednášky a nikdy mě žádný dotaz nenapadl, až dnes. Právě před chvílí jsem si uvědomila, že mé tři vztahy byly něčím podobné. A dokud jsem nenašla sílu a ze vztahu neodešla, byla jsem vlastně nešťastná. Ale z čeho? Proč se mi ten pocit nedostatečného zájmu o mou osobu stále opakuje? Jakože dávám vždy do vztahu více, než opačná strana. Po ukončení a nabytí síly vztah ukončit náhle nastane u mužů změna, a to veliká. Náhle jsem ta jednička, ovšem to už je pro mě pozdě, pokud už dojdu do této fáze. A dnes mně to docvaklo. Vždyť ty si nevážíš sama sebe, a tak jak si tě mají muži vážit? No super, cvak, ovšem co s tím? Teď můj dotaz. Jak se naučit vážit si sebe a nenechat sebou vláčet a být vždy po ruce připravená, usměvavá jak dosud. A jak si to v sobě zpracovat, abych nešla nějakou špatnou cestou? Stačí snad, že jsem si to už uvědomila vůbec, anebo použít nějakou techniku na uvědomění si? Moc děkuji za váš čas. S přáním hezkého dne. S.

Tak, důležitá otázka teď pro tebe S.: Jak víš, že dáváš do vztahu víc, než druzí?

Je možné, že jsi nadšená, chceš tomu člověku poskytnout veškerou péči, něhu, všechno možné..., a také očekáváš. Jestli mě někdo miluje, tak mě miluje a já ho nezavalím veškerou péčí. Měli bychom si samozřejmě vzájemně dávat, ale jestliže já budu i vidět, že tam dávám víc než ten druhý, to už je soutěž. Druhému člověku tím může narůst ego, milá S. Ty o budeš dělat napřed angažovaně, nadšeně, šťastně a furt budeš očekávat..., ale ten druhý neví, že očekáváš. Ona láska je to, že to dáváme a děláme druhým z radosti. Tam bude zádrhel v tom tvém očekávání. Neočekávej. Dělej věci, které budeš mít ráda ty i on, ale také pozoruj jeho reakce. A nebuď proti nim naježená. Jenom s úsměvem se pokus hned všechno vyřešit. Nenech věci zkornatět a zastarat. Ty se potom už strašně špatně odstraňují. Musí se hned, hned řešit. Někteří lidé, kteří nám přijdou do života, nemají podobné zážitky a nemají podobné zkušenosti, nebo je to nenaučili rodiče. Takže oni neví, že věci jdou dělat lépe, než je doposud dělali. A takové to „sebeobětování“ nikam nevede. Tak, jako nikam nevede zachraňování světa. Nikam nevede, každý sám sebe musí zachránit.

Takže, nauč se být rovnocenným partnerem. A když očekáváme ze světa cokoli, tak už to jakoby krademe, nebude to tam. Dělej věci jenom ráda, pro svoji radost. Ale pozoruj, jestli to toho druhého nezkaží, nerozmazlí a nepřestane se snažit. I jeho snaha je důležitá.

Ivanečko naše milovaná, znovu tě prosím o radu, i když vím, jak jsi zavalena otázkami. Prosím odpusť mi.

Dosud se mi dlouhou dobu dařilo vždy si jen uvědomit, co bys na to možná řekla a odpověď přišla, ale nyní však zase tápu. Setrvávám stále v poněkud náročnějším vztahu. Ale rozhodla jsem se tak kvůli synovi. Tomu je deset let. Nechtěla jsem ho připravit o tatínka a domov. Náš vztah je typický buldozer a slaboch. Alespoň původně takový byl, ale poslechem tvých přednášek se změnilo mnohé k lepšímu. Přesto

dominance, povýšená kritičnost, výbušnost a náladovost mého partnera občas přetrvává a já se jí ve svém slabošství učím čelit a s pokorou přijímat. Ustáli jsme mnoho krizí. Několikrát jsem byla s malým synem za dobu našeho soužití odejitá. Naučila jsem se ustát i jeho nevěry a jeho častou nespokojenost se mnou. Mám ho ráda a snažím se ho přijímat takového, jaký je, vždyť jsem si ho vybrala a máme spolu syna.

Nicméně velkou zkouškou pro nás všechny je jeho syn, kterého má ve střídavé péči, čtrnáctiletý, z prvního manželství. Když jsem se ho snažila přijímat a o všem s ním mluvit, být mu nápomocná, přesto, jak jsem nedávno zjistila, je v něm zakořeněné neodpuštění vůči tatínkovi, protože opustil maminku, což mu klade za vinu. A skrytá nenávisť vůči mě, protože pravděpodobně zabírám místo mamince. A přitom jsem se se svým partnerem seznámila až rok po jejich rozchodu a nemám na něm žádnou vinu. Někdy mám pocit, že usiluje o náš rozchod. A tak se už několikrát i v minulosti stalo. Neustále se nám se synem ztrácí věci, a když se prakticky pokaždé najdou u něj nebo u jeho maminky, vždy nám lže přímo do očí, že nic nevzal. A to i poté, když se věci prokazatelně najdou a ukáže se, že je skutečně vzal. O ty věci samotné mi vůbec nejde. Jde o to, že mému tělu působí veliký neklid stále něco hledat a nenacházet. Přijímám ho. Vím, že jsem si ho vybrala a zasloužila, ale prakticky mi to přijde bezvýhodné. Současně vím, že je vše nastavené, naše bohužel každodenní forma jeho komunikace. Lže všem ve škole, rodičům, kamarádům. A můj partner to odmítá vidět. Dokonce i když se nám věci ztrácí, odmítá připustit, že by je vzal on, a to i v případě, že se u něj najdou, to s ním odmítá řešit, pokud se to už zmíní, jde se mu pak tajně omluvit. Schází se s námi neznámými lidmi na tržištích, v podivných bytech. Kouří často i marihuanu, užívá občas nějaké prášky. Když jsme opustili náš dům, předal klíče neznámým lidem, aby si u nás uspořádali párty a scházeli se tam. Někdy tu byla s ním i jeho kamarádka. Je toho ještě mnoho, co bych mohla pro představu uvést, ale myslím, že jsem složitost našeho soužití alespoň z části nastínila. A přitom měl vždy od svého otce, který ho zbožňuje a zahrnuje velkou láskou všechno, na co by si jen mohl vzpomenout. Podstatou problému pro mě je, že já nesmím vůči němu cokoli říci. Smím jen donekonečna hledat své věci nebo věci svého syna, mlčet a nic nenamítat, jinak můj partner šíleně běsní a vinu hledá vždy ve mně. Dosud jsem s ním hodně mluvila, snažila jsem se mu pomáhat, ale pak jsem si uvědomila, že mě chce spíše využívat pro psaní omluvenek, když chtěl místo školy trávit dny s nějakými chlapci. A poté, co se provalilo, jak o mě všude zle mluví a samé lži, těžko už hledám slova a téma k rozhovoru. Ta pusa mi prostě mlčí a já nevím, co říkat. A můj muž mi to vyčítá, že s ním už nemluví. Ale já opravdu nevím, co říkat. Nejde mi to. Nenacházím, co je správné, jak se zachovat. Když jsem s ním jednala podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, a jsem si vědoma, že v něm přebývá mé vědomí, ale způsob výchovy mého partnera je pro mě

nepochopitelný a v rozporu s mým vlastním vědomím. Odpusť mi Ivanko, je to tak dlouhé. Vím, že je to velmi namáhavé, ale asi to tak má být.

Znovu bych ti ale chtěla především poděkovat za všechno. Za naše životy, za tvoji neskutečnou a obětavou lásku a za tvoji existenci. Vždyť kde bychom dnes, nebýt tebe, byli. Děkuji, že to tak mělo být a že jsi nastavená v našich životech. Jsi mojí druhou maminkou, protože prostřednictvím tebe jsem se podruhé narodila. Mám tě ráda. Děkuji moc.

Stavíš se k tomu naprosto správně. Ale jak jsi správně také předeslala, je to o slabošství v této chvíli. Tvůj muž dělá obrovskou chybu. Pravděpodobně si bude vyčítat, že se rozešel s první ženou a nedokáže, nedokázal vyřešit ty spory během těch dlouhých let a trpí výčitkami, a proto dítě protěžuje, což je obrovský výchovný problém. Není v tobě. Vinu hází samozřejmě na tebe, protože se cítí být vinen a ego to odkládá, ale bohužel, musím říct.

Začnu trochu obecně, abyste mi porozuměli. Dneska už jsem o tom s někým jednou mluvila.

Dobro a zlo je pozice hmotného světa, to víte. To už jste se naučili. Ale dobro nemůže nikdy poukazovat prstem na zlo. Nejde to, protože ono vlastně neexistuje. Dobro a zlo neexistuje - je to, co je. A když si představíte, že jste stejným vědomím toho dítěte, které tam dělá takové nesmysly a stejným vědomím dítěte, které máte společně, stejným vědomím se svým mužem, který tam hraje, tak se všichni jako jedno jediné vědomí ve stejné chvíli učíte. Jestliže budeš milovat svého muže, to znamená vědomí, které žije v těle, které jako tvůj muž vypadá, pak nesmíš ustupovat slabostem, protože jemu se to vrátí. On je slabý ve svém rozhodování a pozor, bude se velmi mýlit. Ten syn ho nebude milovat. Bude ho pouze zneužívat ke svému prospěchu, tudíž si bude nafukovat svoje vlastní ego. Tím mu otec ubližuje. Vy už to vidíte, už máte oči víc otevřeny. A on je slabý na své vlastní tělo svého jména a podléhá mu díky výčitkám, kterým podléhá také. On vlastně obrovsky trpí. Tehdy ale bych mu nastavila zrcadlo, protože on je mé vlastní vědomí a ubližuje sám sobě. A tělem bych musela jednat. Protože to dítě tam kličkuje, začíná brát drogy, lže, ve společnosti se neuchytí a bude trpět, pokud nezačne mít oporu i ve svém otci, ale pozor, oporu morální, to znamená morálního narovnění. To znamená, že vina v žádném případě, ona neexistuje, ale pomyslná lidská vina, kterou on cítí. Ano, on ji musí cítit, protože žije v odporovém těle, ale ty už vnímáš, milá D., že to tak není. Ano, ty máš čisté svědomí. To dítě chceš dobře vychovat, ale nejde to, protože otec nespolupracuje. Může to vidět i tvůj malý syn, tam mohou být i dopady na dítě, které máte spolu. To už musíte samozřejmě vnímat, kde děje se tam rozcházejí, jak se chová, ale hlavně, jak se chová k tobě. Pohovoř s ním o tom, pokud to půjde. Pokud ne, pak už je jen na tobě, jak se rozhodneš, jestli setrváš v tomhle stavu, kde jsi neustále za špatnou a někdo na tebe křičí. Není to nabádání k ničemu, jenom i tvůj muž musí zažít, co zase neměl dělat. U něho nastane opakování procesu. Zřejmě podobné věci dělal i v minulosti, a to se odrazilo na dnešním stavu, který neustále opakuje.

Víte, poučit se z věcí je strašně důležité. Už jsem vám říkala, že hmota si předává štafetu, protože má paměť. Já si pamatuji, znám jednu ženu, která si vzala muže z

rozvedeného manželství, a také až po nějaké době, když se rozvedli. A on celou tu dobu si v tom následném manželství vyčítal, že zavinil rozchod toho prvního manželství. A vyčítal si to úplně veřejně před tou druhou ženou, která tím samozřejmě trpěla. A tím ničil své druhé manželství, protože ta žena si automaticky myslela, že on ji nemiluje. Kdyby se správně poučil, tak se začne chovat v tom poučení správně v tom druhém manželství - a tím opraví i to první. Což samozřejmě lidé neví, že vše je zástupné.

Víte, existuje takové přirovnání, nedávno jsem ho použila. Což vlastně tím podléháte v iluzi tohoto hmotného světa všem odporům, které vám tam ve velikém rozsahu nabízí hmota těla. Dívejte se, když v první třídě se budete učit počítat do deseti a nepůjde vám to a budete dostávat třeba půl roku špatné známky, tak se nad tím možná budete trápit samozřejmě, ale rozhodně se nebudete trápit, když už se naučíte do těch deseti počítat. Od té doby to totiž budete umět. A to utrpení stálo vlastně za to, protože vy to umíte. Neustále se opakovaly zkoušky, neustále se dělaly testy. Byly vám dávány příklady, abyste se to naučili - a vy jste se to naučili. To samé se děje v běžném životě. Jen s jedním obrovským a podstatným rozdílem. V té matematice v té škole si nebudete vyčítat, že jste to někdy dřív neuměli, když už to umíte. Ale hmota těla má úžasnou vlastnost odporovat. A je to fyzikální vlastnost, která je absolutně automatická. Takže v běžném životě se chováte absolutně nenormálně, když se něco naučíte, a pak si vyčítáte, že jste to někdy neuměli. To je blbost, co. Víte, kolik toho na světě existuje. Takže pomoci tomu druhému. Ukázat mu, co by dělat neměl, jak poškozuje sám sebe i to dítě. A ničí vlastně další manželství, protože jednoho dne se může stát, že už nebudeš mít tu „správnou“ trpělivost a pochopíš, že tenhle příklad manželství nemusí být vhodným pro obě děti a že to je nenapravitelné. Vše to, co se má stát se samozřejmě stane a nemůžete to ovlivnit. Jednoho dne vás napadnou věci, které udělat musíte, aby se všichni naučili to, co mají.

Přeji hodně trpělivosti a síly, protože tohle je hodně náročné. Žena, která přijme dítě z prvního manželství svého partnera a jde do toho opravdově s láskou a se sebeobětováním, jak by chtěla napravit věci z minulosti a nejde to, protože jsou překážky nejenom třeba v partnerce minulé, ale dokonce i v partnerovi se kterým žije, tak to je velmi náročné. A to pak ničí úplně všechno a ten člověk si to neuvědomí. Přeji hodně sil.

Nezapomeň ale, že se všichni vyvíjíme a je to pro nás důležité si uvědomit.

Milá Ivanko, moc ti děkuji za odpověď v září v Pardubicích. V době, kdy jsi mi odpovídala jsem už z audií věděla, co mi odpovíš, ale moc si toho vážím. Je to moc milé s jakou trpělivostí odpovídáš na naše dotazy stále dokola a dokola. Potřebujeme to dostat pod kůži a konečně to přijmout a snažit se naplnit tvé učení. Mě se sice stále stýská, ale snažím se žít s vědomím, že jsou tu všichni stále se mnou. A třeba budu mít to štěstí a třeba se v tomto životě s nimi setkám. Jsem vděčná, že byli mou součástí a mohla jsem je potkat. A vážím si i těch, kteří tu jsou a jsou součástí mého vědomí, aniž by tělo odložili. Reaguji však na audio ze srpna, na tvou odpověď panu Peterovi ohledně křesťanství a církve. Já jsem byla

vychovaná ve víře v Bohu, ve víře k hříchu a trestu. Vybavilo se mi, jak jsem se neskutečně bála, když jsem udělala něco, co se neslučovalo s chováním dobrého křesťana. Trpěla jsem tím, že nemohu přistoupit ke svátosti smíření a k svatému přijímání, protože jsem se vdala v kostele a rozvedla jsem se, a proto žiji se současným manželem, se kterým žiji spokojený život, ve hříchu. Díky tobě mám dnes na rtech úsměv a už mě to vůbec, ale vůbec netrápí. Nemám výčitky, co se týká víry a jejích pravidel. Jsem svobodnější, žiji v Bohu a s Bohem každý den a mnohem víc. Snažím se žít podle přikázání, a to není nic snadného, ale půjde to jen když se zbavíš odporů a budeš přijímat. Líbí se mi, jak mluvíš o Kristu, člověku jménem Ježíš. Stále učil jako ty, Ivanko, že jsi jako on, člověk se jménem Ivanka a učíš, já to tak vnímám.

Moc ti děkuji za to, že jsi a přeji ti pevné zdraví tvého těla, abys zvládala ty naše neustálé dotazy. Těším se na internetové vysílání, na všechna audia, za které moc všem děkuji. V lednu se chystám do důchodu a mám přání a sen se alespoň jednou podívat na Statek. Je to pro mě ale z ruky, ale kdo ví, třeba se zadaří. Nevlastním řidičák, ale najdu spojení jiné.

Tak snad tedy někdy, s láskou v srdci Alena.

Alenko, děkuji.

Já ty vaše otázky miluji, protože jsem samozřejmě kvůli nim přišla. Přišla jsem zkrátka odpovídat na otázky, a to je mým úkolem. Nedávno jsem někde vyprávěla, že nedávno si udělal jeden človíček tady na Statku můj rozbor a zjistil, že ústředním orgánem mého života jsou čelisti (teď se mi vybavil ten film o žralokovi: Čelisti), a já jsem se musela začít v tu chvíli strašně smát, protože vlastně od dětství. Já jsem se narodila do zubařské rodiny, což čelisti jsou. Celý život mě rodiče vodili do laboratoří a do ordinací. Pak jsem sama vystudovala tenhle obor. Dělal jsem ho třicet osm let. A zároveň jsem pak vysvětlovala a mluvila do hmotných těl. A neustále mluvím, takže skutečně mým důležitým orgánem jsou čelisti a komunikace, která tady je, ale ona jenom teče, nic jiného nedělá, přišla vám věci vysvětlovat, porovnávat. A já se musím přiznat, že miluji facebookovou skupinu, kterou si lidi založili, po devíti letech co vznikly Staré Křečany. A pak následně, v roce tuším 2014, to znamená před šesti lety, vznikla tato skupina. Lidé si tam dávají nádherné otázky a vyvíjejí se mnohem rychleji, než když by skutečně poslouchali jenom audia, protože tam se o všem mluví dopodrobna a mohu tam vstoupit do těch dotazů. A jsou tam nádherné odpovědi, přesto tam hrozně ráda odpovídám, protože ještě kousíček malinký kousíček, ten milimetrík tam je maličká, maličkatá rezervička. A když to tam položím a rozbalím to, tak je nádherné vidět, jak ti lidé to vstřebávají s úžasem, že si toho nevšimli, protože ego vám dává klapky přes oči.

Ano, církve ale, a to už dobře víš, Alenko, tady obrovsky světu pomohla. Tím, jak byly různé církve proti sobě nastavené a bojovaly o své pravdy o svém Bohu, tak jste prošli ve všech inkarnacích všemi různými směry, abyste dneska mohli pochopit, že to je o jediném, jediném Bohu MY. A že vlastně hřích neexistuje. Ale v té době jste v hříchu museli jakoby žít, protože kdybyste se nebáli toho hříchu, tak byste dělali mnohem

horší věci. Zažít si to v tom posledním inkarnačním běhu nebo předposledním, je úlevné, zjistit, že hřích neexistuje. Stačí, že potřebuji prožít svůj vlastní hřích k tomu, abych neodsoudila druhé lidské tělo za to, co jsem sama dělala. Je to vlastně smíření a hledání sama k sobě, dokud ten člověk pak nezjistí, že vlastně žádné odpuštění neexistuje, protože není co komu odpouštět. Je jedno jediné velké JÁ, které samo sobě činí, přikryté pod rouškou hmotných těl, která jsou obrovskou iluzí, abychom si vzájemně poskytli oporu v pochopení, což je nádherné a dokonalé.

Milá Ivanko, hezky tě zdraví Myšák z Hradce Králové. Prosím tě, můžou mi ještě něco nového říci Křečany? Že bych si něco nově uvědomil? Vracejí se lidé, co tě poslouchají zpět do Křečan? Nebo už si myslí hodně lidiček, že Křečany tady jsou jen pro ty, co začínají, a ti, co tě poslouchají už pět let, tak se už nemají co učit? Mě Křečany baví. Něco ti povím, holčičko usměvavá, že ten Satánek je tak mazaný, že ho jen tak nepřekonáme. Jak on může vědět, kde má a nemá šmátrat, a pak se šklebí: ‚Nachytl a nachytl,‘ a já mu řeknu: ‚Jo, vyhrál jsi,‘ ale příště se šklebím já jemu. Je pravda, že on se šklebí častěji... No, teď vidím, že ustát to a překonat svět, jako náš Ježíšek, všechny ty útoky na naše tělo a nevšímat si, to tedy je těžké. A mně to připadá, že něco hodím za hlavu a on do mě pořád šije, až to zase udělám..., no to bych se picnul. Tak se měj hezky a děkuji že jsem tě našel. Myšák.

Hele Myšáku, jasně. Já si vybavuji, když jsme byli s Jurou Stránským v Trnavě, tuším v minulém roce na konci, buď v říjnu nebo v listopadu. A tam mi on dával otázky, které se týkají bible, což je úplně úžasné. A on sám tam nádherně řekl, že když se před mnoha lety nechal pokřtít se svojí ženou, tak si potom opravdu perfektně prostudoval bibli skrz naskrz a myslel si - co tady na tom světě ještě můžu zjistit..., a teprve potom, co si poslechl Staré Křečany a začal poslouchat a vnímat, tak zjistil, že v té knize čte naprosto jiné věci.

Ano, všechno je tady a teď. Zrovna před chvílí jsem na facebookové stránce odpovídala na dotaz, protože tam někdo měl krásný a zajímavý dotaz na to, že dřívější prohlášení byla naprosto jiná, než jsou teď dnešní. Ano, protože ona se vyvíjí. Zkuste si představit, že bych řekla nynější prohlášení před těmi devíti lety. Nikdo by jim nerozuměl. Všichni jste byli na pokraji bílé magie, a mnohé jste už odložili, a nebyli jste ještě připraveni na šok změnit vědomí z hmoty do ducha. A tohle, ta míra ještě trvajícího egoismu by vám nedovolila pochopit. Takže prohlášení jsem musela říci tak, abyste je byli schopni pochopit. A zrovna tak dnes, po určité časoprostorové křivce, po nějakém čase, se změnilo to prohlášení v naprosto jiné. Je stejné, ale zase dnes, kdyby to nové prohlášení slyšeli mágové, tak pro ně budu mluvit svahilsky. Nebudou vůbec vědět, co říkám.

Ano, vše je tady a teď. Jenom kdo má uši slyší, kdo má oči vidí. A ti, co nejsou připraveni, nebudou rozumět. A tak je to správné. Oni si musí tu cestu k tomu prošlapat. Vše má svůj čas. A proto dnes se můžou lidé vracet ke Starým Křečanům kolikrát chtějí. Je tam naprosto všechno. Akorát to navazuje samozřejmě na bílou

magii. A mnoho věcí vám došlo vývojem za těch devět let, co o tom mluvím. A nemohlo to být jinak. Přišla jsem pro vás. Přišla jsem vám sdělit spoustu věcí, které nejsou pochopitelné v určité míře v určitém čase vašeho vývojového stavu. A proto vše musí být velmi pomalu. Já jsem takový jakoby translater, překladatel, abyste pochopili přes ty všechny příběhy, přes to všechno vysvětlování a přes ty děje, ve kterých se vám snažím jakoby otevřít, abyste pochopili, kde je ten zakopaný pes, a jak se na to podívat, z jakého úhlu, aby vám to bylo srozumitelné.

Pozor, ti, co poslouchají třeba devět let, to jsem nyní řekla už i na Lávce, nemusejí být připraveni na 5D. Ten, kdo by usiloval o to, být v 5D, tak se tam nedostane, protože tam být chce. Používá jako nástroj vůli člověka. Ale ten, kterému je to jedno a začne konečně žít spokojenost každý den v každém okamžiku, tak ten tam už dávno je a nemusí se o to vůbec snažit. Jde o to, správně pochopit.

Ahoj Ivanko, mohla bys nám, prosím, říci, co se svět učí dnešní koronavirovou situací? Působí to jako velmi silná křeč hmoty, jako by pro mnoho lidí bylo ve stavu nevíím, hodně nás to zpřítomňuje, vykukovat dopředu nemá smysl. Srdečně zdravím a děkuji.

Ano, vy se konečně musíte naučit přijímat věci takové, jaké jsou. A ne neustále něco narovnávat, bojovat proti tomu, vykřikovat, bouřit, strachovat se. Strach je vyhlížení do budoucnosti, ale vy tady ještě pořád jste, vy tady žijete. Nejste spokojeni s tím, co máte... Lidé dneska bouří proti rouškám. Roušky jsou snad lepší, než válka nebo než hladomor, co to je rouška... Tím, že budete bouřit, budete učit i své potomky vzpouře. Spousta lidí, i já jsem mnohokrát pracovala s rouškou v práci, protože když jste neměli odsávání v zubních laboratořích, tak jsme si museli brát roušky, abychom nedýchali prach, když jsme brousili kovy, sádry a pryskyřice. Nikdo neprotestoval, protože věděl, že se chrání, chrání si své zdraví.

Já osobně se nebojím, je mi to lhostejné, protože pokud se stanete po odložení ega nesmrtelnými, tak pozice smrti vás neovlivňuje, protože smrtelné je tělo - a tím nejste. Ale na druhou stranu žijí v době, kdy časoprostorová křivka mě posadila v této době do tohoto národa, do této situace, na tuto planetu. A žijí tady se všemi a ukazují vám svůj klid, že se vůbec o nic nejedná. Je to tady důležité proto, abyste si uvědomili hodnoty, skutečné hodnoty dobrých věcí a ne pomyslných, krátkodobých, plytkých. To jsou věci, které musíte pochopit.

Bát se něčeho nemá smysl, vy potřebujete žít. Ano, peníze se blíží svému propadu a odložení. A proto dnes hmota, abyste si prozkoušeli, jak být v duchu, vám bude nastavovat obrovsky těžké hmotné zkoušky. Strach o to, že nebudete mít peníze, že neuživíte rodinu. Strach o to, že jste budovali firmu třicet let a teď se vám boří. Strach o to, že nebudete mít kde bydlet, protože nebudete moct splácet třeba hypotéku.

Co udělá vláda, co neudělá vláda..., teď bouření proti tomu, co udělají, co neudělají..., to je stále. Je to proto, že si přivlastňujete děj. Ale ještě dýcháte, ještě děti chodí do školy, ještě jsme všichni zdraví. Anebo možná už jsme prodělali koronu. Je

přirozeností, že lidé umírají. Uvědomte si, ale, že mnoho lidí umře víc na strach nebo na dopady strachu, než na to, co se ve skutečnosti tady odehrává, a to je to podstatné.

Takže já budu nosit roušku, abych dodržovala pravidla, která teď vláda učiní, protože to je moje vláda, kterou jsem volila anebo nevolila. Ale i když nevolíte, tak ji volíte. Žiji ve společnosti, které se podřídím. A jsem soucitná s těmi, co by se třeba báli, kdyby mě viděli bez roušky, protože by si možná mysleli, že je nakazím. Ale já sama budu jen dodržovat pravidla, abych neohrozila má druhá já i v pozici strachu ze mě bez roušky. A i v pozici toho, že dodržím to, co mi vlastně ukazuje ten stav.

Ti, kteří budou bouřit, budou podléhat strachu z roušek, což je stejný strach jako strach z covidu. To je neustálé, to je pinčes z levé strany na pravou a z pravé strany na levou, nekonečný boj. Chudoba v duchu znamená, že si nepřivlastním děj. Ano, ono nějak bude. Ano, ještě pořád to jde, ještě pořád žiji. Budu zklidňovat své okolí, aby se tak nebálo, to stačí. Tato doba je připravená na to, aby se zjistilo, kam, do jakého stavu vědomí kdo z vás patří. A to je velmi důležité. Strach je iluze. Je to něco, co se ještě nestalo, ale tělo vás na to upozorňuje a hypoteticky straší.

Milá Ivanko, už měsíc platím v podobě vyhřezlé plotýnky a bolesti celé pravé nohy. Prošla už jsem všechny možnosti klasické medicíny. Injekce, kapačky, opichy, hromady různých analgetik, navštívila jsem různé lékaře. A když jsem konečně našla neurologa, u kterého jsem měla pocit, že moji léčbu vede dobrým směrem, ze dne na den zmizel kamsi na stáž. Můj egoušek si nejdřív fňuknul, co teď budu dělat, ale posléze jsem pochopila, že mám nejspíš přehodit výhybku jiným směrem - a dostala se ke mně od tebe informace o Feldenkraisovi. A buněčky hned dodali na facebook seznam certifikovaných poradců, kde jsem si našla jednu osůbku tady u nás a spojila se s ní. Na první individuální lekci jsem jela k ní. Vysvětlila jí můj akutně bolestivý stav. A ona mi vysvětlila a i předvedla, jak s tím lze velmi jemně pracovat. Pak jsem se přihlásila na on-line lekce, kdy cvičíme doma a lektorka nás vede a přes zoom kontroluje, jestli to děláme správně. Mám tedy za sebou první on-line lekci, a už vnímám v těle změny a těším se na pokračování. V odpovědích u nahrávky číslo sto dvacet jedna mluvíš u Feldenkraise o představách a rozšiřování myšlenkou. Ráda bych k tomu napsala svoji zkušenost. Když jsem cvičila i ve stavu bolestí v jakých jsem, třeba jsem nemohla docela natáhnout nohu jako ostatní, tak mi lektorka řekla, že ji mám nechat tak, jak je mi to příjemné, abych nešla do bolesti, ale že si můžu představit, že ta noha je napnutá. Já to pochopila tak, že důležité je, abych nepřekonávala násilím možnosti svého těla, ale zároveň pochopila správnost cviku a v příští lekci se mohla posunout o kousek dál, zase podle možností svého těla. Při cvičení jsem vnímala svoje tělo, představa mi v podstatě ani nešla, jen jsem to přijala jako informaci, že až mi to fyzicky půjde, tak to udělám tak, jak říká, tedy i s napnutou nohou. V úvodu zdůraznila, že nám nabízí možnosti, co můžeme dělat a s čímkoliv bychom nebyli v souladu, že dělat nemusíme. Chápu to jak v pohybu, tak

i v té představě. Když bude cvičit Feldenkraise někdo, kdo má ještě rozvinutou bílou magii, tak si ty představy dělat bude a třeba mu i budou v jeho vývojové hladině fungovat. Chápu to správně? Já mám pocit, že je nepotřebuji. Moc zdravím a děkuji za případnou odpověď'. Milada.

Feldenkrais je úžasný v tom, že cvičíte bez tlačení, že já to tak chci. Cvičíte levou stranu a pravou stranu, a dejme tomu, ta levá strana bude v pořádku a vy se díváte a pozorujete, kam až vedou svaly, které zapínají možnosti té nohy v tom pohybu. A to tělo to pozoruje, vědomí s tím tělem to pozoruje. A když se potom ta druhá strana, která je bolestivá, bude dostávat do polohy, do které já tu nohu nedám, tak ale bude vědět, jak to dělá ta druhá strana. To je vlastně rozdíl, jak by to mělo být, ale bez tlačení, že to chci. Jenom to tomu tělu ukážu, jako zvířátku. Bílý mág se bude snažit odstranit bolest, tu platbu, že ji nechce. Ale vy už víte, že ta platba je nutná, protože vás to musí bolet, vy platíte za pochopení bývalých odporů a bez té bolesti to nejde. Jakmile jste šťastní a spokojení, to znamená nebrojíte proti bolesti a jenom si začnete cvičit, nechcete to od nikoho sebrat, od nějakého druhého léčitele nebo ortopeda. Vy to nechcete sebrat, vy se tomu chcete postavit čelem. Navíc pak zjistíte po nějakém čase, já jsem to zjistila, už teď cvičím dva měsíce, že je mi naprosto úžasně, protáhl se mi krk, už jsem měla takové velké boule na ramenou. Ale hlavně, začínáte si uvědomovat, jak se vaše tělo pohybuje bez křečí, bez strnulých svalových skupin, že jdete naprosto jinak. Po každém tom cvičení jste jiní. Je to úžasné.

Takže ano, Miládko, je to správně. Představa, jak by to mělo vypadat bez tlačení na pilu, aby to tak bylo, je důležitá, ale cílem je, aby si tělo vzpomnělo, jak to mělo být a jak to je, tedy úkol, až kam se může dostat, aby vidělo. A pak už ti to má být jedno a máš nechat věci, ať se postupně napravují podle možností těla. Někomu to půjde hned, někomu třeba až po milimetrech, pár týdnů či měsíců. Je s tím spojená i platba. A ta se musí samozřejmě zaplatit v rámci osudu. Takže naprostá dokonalost. Já jsem moc ráda, že jste takhle i reagovali, protože je opravdu nádherné vidět to.

Já tady mám ještě jeden krásný dotaz, a dokonce i dva. Napřed přišel dotaz první:

Ahoj Ivanko, chtěla bych se zeptat na dvě otázky. Ego má na mě teď nový figl a hází na mě, říkám tomu - deku pocitů, ale jak tuhle deku odhodit? Domluvit tělu, to vím, ale je ještě něco účinnějšího? Můžeš k tomu ještě něco říct?

Udělat opak. Anebo si toho nevšímat, to také jde. Nemusíte domlouvat tělu, každému z vás bude vyhovovat něco naprosto jiného. A už jsem vysvětlovala ve Starých Křečanech, že chce vyprodukovat dohadování mezi vámi jako vědomím a jím, ale když se s ním budete hádat, tak má protihrače. Pokud ho budete ignorovat a budete si ho všímat jako kdyby jelo auto okolo a řídil ho nějaký jiný majitel, bude vám jedno, že projel, a kdy projel a proč projel, kam jel a odkud - přesně tak jezdí vaše myšlenky, které jsou nahrané ve vašem těle, když vám to bude jedno, nebudete reagovat, nebudete to odmítat, že tam ta auta, tedy myšlenky jezdí, pak zmlkne. Občas ještě někde zase vystrčí růžky, ale bude slábnout a slábnout. Anebo naopak - udělat opak.

Vzpomeňte si, jak jsem vysvětlovala tenkrát kdysi s tou Petruškou. Samozřejmě, že moje tělo řvalo a bálo se o moje dítě, že ti dva lidé, kteří tam byli hrozbou s drogami, jí něco udělají. Tak se mi úplně vybouřilo tělo na trojce a tělo řvalo: Vyhoď je! Vyhoď je! A já jsem si tu bouli zatlačila propletenými prsty a udělala jsem přesně opak, pozvala jsem je na večeři. Tehdy ti kluci vyběhli ven, byli jako šílení, bouchli dveře a byli pryč. A Petruška mi říká: „Mami, jak jsi to udělala, ty jsi byla s námi v místnosti.“ Ano, já jsem byla jejich vědomí, které překonalo hmotu jejich těla. Oni se báli a utekli. To svědomí je vyhodilo.

Druhý dotaz je ohledně platby, esíčko na páteři levá strana. U doktorky jsem byla čtrnáct dnů, léčila se léky, ale stále se to vrací, střílí to do kyčle, stehna, beder, je to jak had, přijde a odejde. Trvá to už asi půl roku a platím bolesti. Chápu, musím zaplatit, přijímám to i děkuji za platbu. Děkuji za odpověď a přeji krásný den. Martina.

Martině jsem napsala, že odpovím v dalším audiu. Za deset dní jsem si otázku vytiskla, nějaký čas mi trvá, než si otázky připravím, s tím, že jí doporučím Feldenkraise, a že má být ráda, že platí.

A ona mi druhý den napsala:

Ok, Ivanko, ono už to nebolí, cvičila jsem Feldenkraise a přešlo to. Děkuji za všechno. S láskou Martina.

Ano, Feldenkrais pracuje, protože vy pracujete. Vy si to musíte odšlapat. Psala mi paní Slezáková, která v Hradci Králové Feldenkraise cvičí, že to bylo krásné vás pozorovat. Musím vás pochválit, že jste cvičili perfektně. Bylo to hezké. Jenom jste někteří byli překvapení, že to nejde tak rychle. A ona vám vysvětlila, že já mám to ego v jiném stavu než vy, takže u mě to bude rychlejší proces, než u vás, než vám hmotné vědomí dovolí všimnout si některých věcí. Hmotné vědomí je úžasný učitel, bude odvádět pozornost od toho, abyste se osvobodili od jeho nadvlády. Berte to jako hru, jako zábavu. Laškejte s ním, chechtejte se tomu. Nebuďte na něj našťvaní, protože to byste nebyli vy, to by byl zase on. Jenom ego je našťvané. Vy jste ale vědomí. Vy jste rádi, že jste si oblékli tenhle stav nesvobody, abyste konečně jednou prolezli skrz tu hmotu a stoupli si na ni jako vítězové.

Milá Ivanko, tak přeji, ať je ten důchod co nejdelší nám oběma. Zapomněla jsem napsat, že díky tvému učení je mi lehčeji, snadněji žiji to, co tu mám odžít. Trochu mě tedy ždímá covid 19. Pracuji sama v obchodě u nás na vesnici, kde se každý den potýkám s názory na tuto situaci, která se tu odehrává a někdy je to hodně, ale hodně náročné. Sedmdesát procent mých zákazníků jsou důchodci a babičky, které jsou vyděšené. Média nás masírují svými čísly a tak se nedivím, že se bojí o své děti a vnoučata. Jsou to denní debaty, které poslouchám, a dost mě to vyčerpává. Snažím se s nimi komunikovat, tady na vesnici to chodí tak, že si babičky přijdou do obchodu popovídat. Popovídají si a o některých i

vím možná víc, než bych chtěla vědět, svěřují se mi se svými trápeními. A mně dává dost práce, abych si to nebrala osobně a jen vyslechla a opustila jejich trápení. Mám velice dobrou kamarádku, která tě taky poslouchá a tvoje učení pomáhá, tak spolu, najdeme-li čas, debatujeme, jak to zvládnout. Ona je u nás ve vesnici kadeřnice, a tak to máme podobné. Třeba je to téma na Odpovědi, ale to nechám posoudit tebe. Vím, jak k tomu problému přistupovat, jen to moc neumím. Vyslechnu si velice ráda tvůj názor.

Třeba se někdy uvidíme. Vím, že jsi byla v Litomyšli a já bydlím kousek. Zůstávejte všichni zdraví a opatrujte se. S láskou v srdci Alena.

Alenko, já už jsem kdysi dávno řekla, ale je pravda, že toho bylo namluveno obrovské množství a nemůžete všechno slyšet, to nejde. To byste ani stejně nezaregistrovali, to je tak obrovské množství informací. Máte jedním uchem dovnitř a druhým ven. Jakmile se to otiskne na vaši hmotnou složku a odporujete tomu, to znamená nechcete to, buď tam máte lítosti k těm starouškům, nebo už to nechcete poslouchat, to také. Ne. Vy žijete v domluveném filmu hmotného světa. Ano, jsem tam, dokonce poslouchám I.A., tak mám šanci tam být platná. Budeš platná, Alenko, jedině tehdy, když se to na tebe neodrazí, když si nepřivlastníš ten děj. Jenom tam tu informaci jako božské vědomí položíš. A jako božské vědomí nesmíš být s odporem, to znamená žádné lítosti, nic. Jenom povídat, trpělivě vyslechnout, protože každé z těch těl, které tam přijde má svůj jiný osud, některý si něco odnese hned, některý si něco odnese za týden, některému to dojde až za měsíc, když se něco bude dít. Usmát se, říct jim - nemusíte taky všechno slyšet, běžte radši na zahrádku nebo si sednout se sousedkou. Pozor, ta ale také může křafat o covidu 19, ale to už je záležitost jiná. Naučit je brát to. Vezměte si, už je to rok, co ten covid tady je. Stalo se jim někomu něco? Mají v okolí někoho, kdo zemřel nebo byl postižený. Většina lidí, i já, se doposud nesetkala ve své blízkosti s někým, kdo to měl. I když teď na Lávce mi vlastně jedna buněčka řekla, že její manžel to měl, byl čtrnáct dní ve velkých horečkách. Nenosila roušku, spala s ním v jedné posteli, nosila mu jídlo, starala se o něj a ona není pozitivní. Takže naopak tam byl velký údiv z toho, že jak to, když jsem se nechránila, já jsem si řekla, že to chci dostat, když to mám mít, tak ať to mám za sebou (což je naprosto úžasné přijetí), tak to nedostala. Takže vidíte, že tady nejde o to, že to každý dostat musí. Ten, kdo má, to dostane. Ten, kdo to má mít lehké, bude to mít lehké. Kdo to má mít těžké, bude to mít těžké. Kdo má zemřít, má zemřít. Je to váš objednaný osud a nejde s ním hýbat ani o milimetr, ani o metr, ani o nic zkrátka. Je to tak, jak to je. Tak ať si užijí to své stáří v pohodě. Ať si užijí důchodu, dělají věci, které mají rádi. Ať si pustí hezký film a ne nějaké hrůzy, ať čtou hezké knížky a nepodléhají starostem. Starosti jim nejvíc sníží imunitu. Je to zbytečné. Ti lidé si nevědomky ubližují. A ty jim to v klidu vysvětlíš, že není čeho se bát, že slunce zítra zase vyjde a zase bude hezky. Ať se těší z každého dne, který ještě můžou prožít. Že to stojí za to. Když je nebudeš litovat, ani nebudeš mít žádné jiné odpory, budeš vědět, co jim máš říct. Ta slova potečou naprosto sama.

Ivanko, chci se zeptat, je výrazem nespokojenosti to, že se těšíme na 5D?

No jasně. Nechcete být ve 3D, to je logické.

Není to vyhlížení do budoucnosti? Uváděla jsi případ svého Jarouška, kterému se velké těšení na tebe odrazilo ve zdravotních problémech s hlavou. Možná záleží na míře toho těšení. Nic se nemá přehánět. Měj se krásně. Renata.

Ano, a dokonce si představoval, že je celý den se mnou. Což je už tedy hodně závažné. Ale ono to probíhalo tak, že jsem o tom ani nevěděla. To bylo v době, kdy už měl veliké problémy se sluchem, tak jsme si nemohli tolik povídat jako v minulosti a ty jemné věci už jakoby zapomínal. Ano, jestliže já jsem tady a souhlasím s dnešním stavem mého osudu od teď, tak žiji v přítomnosti, jsem v 5D. Člověk si doplatí nějaké platby z minulosti, které převzal, pak mu dojde, že opravdu jsou věci takové, jaké jsou - a jako takové jsou dobré, protože se řeší. A jsou nádherné. Dennodenně budete zažívat překrásné, ale překrásné zázraky. Ale jenom vy, přes vaše třetí oko neboli vidění přítomnosti.

Milá Ivanko, sice nedostávám odpovědi na své dotazy, tak nevím, jestli vy dostáváte mé maily, ale ráda bych se přesto dozvěděla následující. Po smrti se duše odebírá do takzvaného stavu mezi dvěma životy, tedy před inkarnací. Nikdo její činy neposuzuje, nekritizuje, jen ona sama si uvědomuje, co vše udělala a neměla, komu všemu ublížila. Ale pokud si předem absolutně vše do poslední mrtě domluvíme s bytostmi, které budou tvořit naše okolí, proč bychom tedy měli sami sebe posuzovat a uvědomovat si své chyby? Děkuji předem za odpověď, pokud se k ní dostanete a srdečně vás zdravím.

Milá Darjo, ano, ale to si uvědomuje ještě před odložením těla. Tenhle stav se promítá ve hmotné složce těla, to znamená Satanovi. Jestliže odložíte pak tělo, už je vám naprosto lhostejné, je vám cizí tělo, kterým jste byla. Je vám lhostejné, kdo byl váš otec, kdo hrál vašeho otce, matku, dceru..., protože víte, že jste vědomím všech zúčastněných těl. Tam už to víte. Bohu je to naprosto jedno, on potřebuje pouze nosič na děje, aby se něco odehrávalo. A stav 3D je, že si to uvědomíte až těsně před odložením těla, a pak odložíte tělo, a to startuje míru oblečené další inkarnace s odpory nastavenými. Ale pozor, nevybíráme si to mezi životy. To už je vybrané při velkém třesku až do velkého konce, to znamená velkého krachu, který nastává při sbalení celého vesmíru, což trvá čtyři a půl miliardy let. Takže to je velice dlouhá doba. A je to pouze jeden jediný malý vesmír, to znamená buňka božího těla. Což je velmi náročné. Takže to je nekonečný obrovský proces, kterým procházíme. A vy tu duši máte iluzorní. Ve stavu 3D si myslíte, že máte duši. Takže v té době potřebujete mít něco přece jenom božského, o co se vám bude opírat. Bojujete o ni, pyšníte se jí, ve 3D stavu samozřejmě, hlavně, že ji máte, ale později zjistíte, že máte pouze ducha jako společnou duši MY. A že jste hráli každého človíčka, který tady kdy byl. To, že v hladině bílé magie vám ukazuje Satan, neboli vaše tělo a projektuje vám vaše paměťové minulé životy, že jste byly zase jiným tělem s jiným jménem, v jiné době, je pouhou iluzí. Protože v úrovni bílé magie jste pyšní, že něco víte, že něco vidíte a budete s tím operovat i před druhými lidmi. Budete si to

přivlastňovat, čímž zase podléháte hmotě, egu v obrovské iluzi, protože i tenkrát jste byli pouhým vědomím a nebyli jste hmotnou složkou se jménem. To zjistíte, až když se ego rozpustí na úplně minimální jakoby vrstvu, téměř neznatelnou. Pak zjistíte, že jste byli vším - i Kristem i Hitlerem i Stalinem, jste i Zemanem, jste i Babišem, jste kýmkoliv. Tak buďte rádi, že hrajete tu svoji roli. Ta je pro tento osud pro vás ta nejlepší. A skutečně jste nikdy nikomu nemohli ublížit, protože nikdo druhý neexistuje. A navíc ubližuje hmota - a tou jste nikdy nebyli. Jestliže se svléknete z hmoty, tak už to víte a nemusíte se tím absolutně zabývat.

Ahoj Ivanka. Všimla som si, že sa striedajú fázy. Bud' platím fyzicky platby cez zápalý a virózy, potom mám ráno blaženosti, telo sa mení, vibrujem akokeby. Cez deň k tomu mám slabosť tela, búchoty srdca, mier v duši, taká čudná únava svalov. Dnes mi došlo, že sa to opakuje už pár rokov. Bud' jeden stav, alebo druhý. Potom mám eufóriu lásky, pokoj úplný, neuveriteľný, len ticho, žiaden stres. Oslobodzovanie od vonkajšieho sveta, ale aj napojenie inak na Zem a ľudí. Vyššie vnímanie, väčšia ľudskosť, empatie, súciti, to cítim. Ľudia chcú byť v mojej blízkosti, píšú mi, že im chýbam. A z ničoho nič po rokoch. Je to čudné, pozorujem to, snažím sa byť neviditeľná. Toľko novinky. Opatruj sa. Úprimnú sústrasť k odchodu tvojho muža na druhú stranu, aj keď cítim, že ste si blízki aj teraz. S úctou. A.

Milá Antonie, ano, takhle se projevuje pomalý přechod změny vědomí, protože tělo vždycky běží až za duchem a má nějaký doběh. Napřed se posunete uvnitř nitrem a později dobíhá tělo, kde se odehrávají platby. A hlavně se mění stav srdeční čakry, která se pak spojuje, vy se učíte vlastně ve 3D sféře bezpodmínečné lásce. To znamená stavu, kdy nebudou žádné útoky negativních emocí na jednotlivých čakerních soustavách, hladinách, ale zároveň, když se budou zmírňovat tyto věci, budete prokazovat praxi ve svém životě, což je dlouhodobý proces. Nemůže být rychlý, protože vy vlastně tím utrpením, které prožíváte v různých inkarnacích po sobě jdoucích, se připravujete na stav vašeho božství, aby to tělo uneslo.

Už na základních přednáškách jsem vysvětlila, že každý člověk je v různé vývojové fázi. Kdyby ten, kdo má delší časoprostorovou křivku dostal do sebe vědomí člověka jakoby s jinou časoprostorovou křivkou, hlavně tedy samozřejmě kratší, tak ten člověk by zemřel, nedal by to. To vědomí je vždycky originální pro to tělo, které tam je. A proto neodsuzovat jakéhokoliv člověka, on má svůj postup tak, jak je a nemůže vědět v té době víc, než by měl vědět. Takže ten návrat do stavu Boha je obrovsky náročný, protože ta hmota by to neunesla, tudíž se to děje postupně. A pak se propojuje srdeční čakra s druhými srdečními čakrami v takzvanou spleť Kristovy sítě, kterou společně prostoupí a jste sjednoceni. Je to náročný proces a trvá mnoho let. Deset, dvacet let není žádná doba. Pozor, to z hlediska délky času vesmíru, jeho časoprostorových křivek, je naprostá drobnost, je to zrnko písku. A nedá se to urychlit, nedá se to zpomalit. Je to pouze děj, který se odehrává.

Milá Ivanko, budeš-li mít chuť a inspiraci, mohla bys, prosím, na tom chystaném video vysílání nám, co známe základní přednášky jen ze záznamu, nakreslit to, co na nich na tabuli není pořádně vidět? A bude výklad k těm kresbám? Samo, že ne všechno, ale to pro dnes nej. Neuškodí opáčko. A třeba zase něco docvakne. Děkuji ti, i když řekneš ne. Maruška.

Maruško, já budu muset poprosit Danečka. Anebo mi ty obrázky, které jste nepochopili pošlete na mail pro Zdeničku, aby se to shromáždilo, protože já už si to nepamatuji, co kde je a co tam je. Já to potřebuji zkonkretizovat. Já osobně své přednášky neposlouchám. Také proč bych je poslouchala. Pouze vysvětluji přicházející dotazy, které přijdou v celé té době po, protože Staré Křečany byly natočeny a už jsem se k nim nikdy nevrátila. A ony jsou základním kamenem. A ještě k nim patří potom povídání asi dva roky staré, které bylo namluvené jako základní informace v pozdější době. To znamená před dvěma lety, to už bylo asi sedm let po Starých Křečanech, které byly namluveny na Omské, a je to hodně důležité pro vysvětlení další várce lidí, kteří přicházejí v pochopení z bílé magie směrem do pokory. Takže pokud ty obrázky, kterým byste nerozuměli najdete a pošlete je, nebo se zeptejte oficiálně, tak jsem schopná je znova nakreslit nebo vysvětlit.

Prvním hostem ve videu by měl být Jurášek. Na něj se moc těším a těším se na vaše otázky a i na jeho otázky, protože je to velice moudrý člověk. A těším se také na jeho humor.

Takže poslat, zeptat se a vysvětlení samozřejmě poskytnu.

Prosím o jednu krátkou odpověď. Protože mi došlo po výměně několika emailů s mojí kamarádkou, kde stále nechápu, co jsem vlastně provedla a proč se tak zlobí. Vždyť ona byla vždy přátelská a ráda naslouchala. Měly jsme se moc rády jako přítelkyně a kamarádky. Dobře jsme se bavily. A najednou mi vyčetla, cože se mnou musela dva roky vytrpět, ale ta bolest na hrudi byla vlastně bolest na srdci, a já jsem z ní cítila obrovskou závist a zášť. Ted' mi to došlo, že ona mi vlastně závidí, že jsem dokázala odjet do ciziny, že mám doma dceru, která má trojčata. Ona miluje děti, ale její jeden syn nemá děti a druhý je nemůže mít a jsou tam veliké zádrhele zdravotní. Jak se zachovat? Je to jen chvilkové? Nebo to změní čas, přestane závidět? Známe se třicet let. Mám zahodit tohle kamarádství? I když ji obejmou a řeknu jí, ať si z toho nic nedělá, že se nic nestalo, přesto tam zřejmě bude ta závist a různé nepříjemnosti. Jak pak mohu tomu člověku věřit? Líbám Zdenka.

Zdeni, čas s ní přece nebyl k zahození. Bylo vám spolu s kamarádkou dobře. Alespoň tobě. Buď soucitná k ní, její tělo ubližovalo jí a podbízelo jí nehezké myšlenky, kdy se snažilo posuzovat a hodnotit rozdělené složky světa, tedy těla. Funkcí těla je útočit na svět, a tím si vědomí pod tělem myslí, že je tělem. A nedochází mu vůbec možnost, že by tělo reagovalo bez něj. A že nemá nic ve své moci, což je v této fázi naprosto vyloučené vědět. Tedy buď ráda, když s tebou někdo rád je, jelikož tě má rád. A když nechce být, tak buď ráda, že tě „opustí“, jelikož mít vedle sebe někoho, kdo by trpěl

vedle tebe, to by jsi asi nechtěla, když ji máš ráda. Je to jenom konec společné dané cesty, když jste se měly vedle sebe něco naučit. To není přece k zahození. Prožitky s ní ti nikdy nikdo nevezme. Teď jen budeš respektovat, že už s tebou přestala mít dobré prožitky. A je jedno z jakého důvodu, jestli ze žárlivosti nebo z nějakých jiných nepřejících pocitů. Žárlivost je, když těla neustále hodnotí sebe vůči druhým - kvůli majetku, rodině, kvůli tomu, jak vypadáme nebo jak nevypadáme. Tam jsou různé varianty. To posuzování je rozdělení světa, jednotlivých částí. Vy jste spolu ušly velký kus cesty a už jste se tedy něco naučily a není čeho litovat. Život jde dál. Poděkuj za to, co bylo a půjdeš dál. Vždy když někdo zmizí, někdo jiný se zase objeví a v té době ti přinese něco dalšího. Nikdy nevstoupíme do stejné řeky. Tak by se to dalo charakterizovat. Ale nikdy o nic nepřijdete. Vše jste dostali a trvá to. Jenom na to postavíte další nástavbu.

Milá Ivanko, byla bych ráda, pokud by jsi mi odpověděla, jak reagovat na stoupající bezohlednost mých rodičů, osmdesát a osmdesát dva let. Mají ve svém programu být manipulátory a buldozery a značný negativismus, kritičnost, pomlouvačnost, což jsem se snažila mírnit a pak i s pokorou přijmout do doby nedávné, kdy už jejich bezohledné chování ke mně, protože k bratrovi se takto nechovali, překročilo mé hranice. Stále mají pro sebe omluvu, bolesti, roky... A já celý život jim dělala, a jinak jsem to taky neuměla, jejich hromosvod. Až jedna přehnaná situace mě donutila se hlasitě ozvat - a poté následovalo prásknutí dveřmi mojí maminkou mě před nosem. Poté jsem se odmlčela. A následovaly telefonáty až vydírající. Nakonec jsem to už nevydržela a alespoň jsem se zastavila u jejich domu. Nečekala jsem omluvy. Bylo vidět, že jsou rádi, že mě vidí. A já si uvědomila, že ty moje hranice si opravdu musím pohlídat, jinak mi to při mé vstřícné povaze sebere veškerou energii, kterou potřebuji pro sebe. Ty útoky z jejich strany poslední měsíce hodně přitvrdili, a mě se začalo, což mě překvapilo, jak až moc bolestivě, vynořovat mnohé i z mého dětství. Posílala jsem ty bolestivé vzpomínky pryč a do někam..., ale až srdce mě z toho bolelo. Domnívala jsem se, že mám toto všechno přijaté, a že už to nemůže takto bolet. Spletla jsem se. Děkuji Ivanko, a přeji vše dobré.

Tak, a víš, proč to je? Ještě se ti pořád nelíbí, co dělají. Takže tělo, kterým nejsi ty, posílá tvému vědomí, tvé skutečné realitě obrazy i z toho tvého dětství, aby tě dostalo. A pozor, bude ti srdce také pracovat, bude se ti svírat. Tělo bude na tebe svírat srdeční čakru, že ti to bude jakoby líto, ale to není tvoje, proboha, teprve tehdy. Když chceš pomoci milujícím rodičům, řeknu proč: i maminka i otec, pozor - i každý člověk na světě, to ty už víš, je tvým vlastním vědomím a jestliže ty lidi obrovsky miluji, musím vědět, že oni sami sobě činí.

Dnes vysvobozuješ ty jejich vědomí, a tehdy musíš být příkrá. A klidně bych jim řekla: „Já vás mám ráda. A právě proto, že vás mám ráda a vám moje společnost nečiní dobře, protože neustále mě kritizujete a posuzujete a nadáváte a obviňujete, tak sem zkrátka nebudu chodit, protože vás trápím svojí přítomností a to já nedovolím. Pokud uvidím,

že byste přijali s radostí moji přítomnost, přijdu ráda, ale jinak ne. A nebudu ani zvedat telefon, protože z vás potom padají jenom negativní věci a já si myslím, že si to nezasloužím po těch letech lásky, co jsem vám projevovала.“ A v tichosti bych zavřela dveře. Příště tě budou vítat. Tehdy jim pomůžeš. Tehdy bez negativních emocí a hlavně i bez lítosti, že to dělají odoláš útoku jejich těla na jejich hmotné složky a jim ukážeš, oč by přišli. O tvoji pomoc, kterou jsi jim láskyplně poskytovala.

Dnes si potřebujete uvědomit, že se musíte postavit „zlu“ s obrovskou láskou pro to vědomí, které je uvězněné pod tou bouřící krustou. To vědomí vedlejšího těla za to nemůže, ono je pouze slabé, ale zkušenost mu poskytnu, že o mě přijde, protože si mě nezaslouží. A pozor, bude tam tělo podvrhovat, že jsou to rodiče, že to nejde. Ne, i já jsem se narodila ke svým rodičům, abych je mohla pomoci posunout. To, co oni činí druhým bude svět činit jim, oni si připravují tohle, takže když jim to zastavím, tak jim pomohu. A naopak, když je nechám bouřit, tak jim ublížím. Tohle si potřebujete uvědomit. A to je moc, ale opravdu moc důležité.

Dobrý den paní Ivanko, mohla bych poprosit o radu? Cítím, jak se mi roztahuje srdeční čakra, a tím mi jde energie hutná a silná. Mám pocit, že po chvíli nemohu dýchat a drží se to na hrudi. Pak se z toho stane, že když myji nádobí tlačí mě hlava a začnu se motat. Zkoušela jsem dát hlavu do srdce a trochu to přešlo, ale vrací se intervaly, které jakoby souvisely s pohybem, když se skláním do kabelky, když třídím ponožky. Nevím, jestli jsem si něco nezakázala, je to jako bych měla něco přijmout, aby se něco uvolnilo, ale nevím co. Ten tlak jakoby zastavuje srdce, nebo spíš vnímám, jak do srdce jde, a pak se mi hůř dýchá. Pak se z toho otevře srdce a cítím sílu, která mi jde až do hlavy a zjišťuji, že ten tlak tam není a nejsou tam ani myšlenky. Jsem tak trochu v kruhu. Jestli byste byla hodná a napsala mi, co s tím. Děkuji. Simona.

Tady jsem našla platbu šest až sedm let. To znamená v období mezi devatenáctým říjnem dva tisíce třináct až desátým říjnem dva tisíce čtrnáct. A je to mezi těmito tři sta pětadesáti dny tohoto roku. Teď je důležité si vzpomenout, co se tenkrát dělo, asi tak zhruba čeho se ty lítosti týkali, protože tohle je platba.

Děkuji vám za zprávu, mám někdy dojem, že to vše vyvolává strach. Jak to jde pak automaticky se chytne hlava a nechce to pustit. Tady si uvědomuji, že to taky není moje a říkám si: ‚Projdi tím,‘ ale jde to po kouskách. Začne mi bušit srdíčko, právě tak cítím, jak vnitřní síla vyjede do mysli, a najednou to tam není, ale přesvědčit samu sebe a pochopit ho... Mohu mít ještě dotaz? Vidím energie, jak se pohybují a kde krouží, jaký mají tvar a rychlost. Když jsem doma, tak jakoby jedu na energii, která je uklidňující a nejede hlava. Pak vyjdu ven a začne tláčit hlava a někdy mám dojem, že duše chce mluvit, ale nerozumím tomu, co říká. Je to možné?

Simi, duše je v závislosti na hmotě a má málo zkušeností. Jenom se tváří božsky a podléhá myšlenkám, ale vědomí nemá myšlenky. Proto myšlenky podvržené koukají do budoucnosti, která ještě není, co bude, jak bude, proč bude. Stačí si uvědomit, že to ještě není a teď je to v pohodě, až se to změní, budu to teprve řešit. To stačí. Ale vzpomenout si na to ve chvíli, až ten strach dorazí, to je to, oč tu běží. Zkrátka není váš. Teď jsem tady. Žiji tady. Teprve až se něco přihodí, budu to řešit. Nemám vůli člověka, ale mám vůli Boha a kdy do ní vpluji, to už je nastavené. Stačí si nepřivlastnit odpor, a to je strašně důležité vědět. Odpor má pouze tělo.

Ivanka, bojíte sa coronky? Nosíte všade rúšku? Ako to vnímate, cítite. Vika.

Ne, já se nebojím, nebojím se ničeho, protože strach neznám. Strach má tělo, když nežije v přítomnosti. To znamená nesouhlasí s tím, co se odehrává. Ale já souhlasím, protože mé vědomí je vědomí všeho hmotného na planetě, tedy i viru. Já vím, zní to blbě - i já jsem coronavir.

Vy totiž jste vědomí planety, každý z vás, jenom jste to zapomněli. A každý z vás ze svého hmotného těla tvoříme MY, takzvanou číselnou řadu, která prochází postupně skrz hmotnou složku. A jste vším, co tady existuje. Jste stromem, trávou, zvířaty, viry, jste všemi lidmi, jste jejich vědomím. A pokud moje tělo je už tím vědomím sjednocené, tak hmotná složka nevytváří strach, ani žádný jiný odpor. Ani kritiku, ani zlost, ani lítost, ani nenávisť, ani posuzování, že dobro – zlo je, protože už dobro - zlo nevidím. Ono de facto neexistuje, je to iluze nastavená hmotným světem, abyste se zde poučili. To je na základních přednáškách vysvětlené.

Ale na druhou stranu budu dodržovat pravidla tohoto světa, protože i já jsem vláda, kterou jsem zvolila. Už jsem to dneska vysvětlovala. I když nejdete k volbám, tak stejně volíte, protože ubíráte počet hlasů, které volily a tím se také vlastně zúčastňujete voleb. Takže pokud vláda, kterou jsem si ve státě zvolila a žiji tady, v místě se odehrává děj, když mi přikáže, abych něco dělala, tak to dělat budu, už z úcty k druhým lidem, kteří se třeba bojí nebo mají různé jiné problémy.

Já se ani roušky nebojím, protože vím, že se mi s ní nebude dýchat špatně. Bude se mi s ní dýchat dobře a nebudu kvůli ní mít žádné zdravotní problémy. Zkrátka nebudu. Mé tělo pracuje v podmínkách tak, jak přicházejí a já je přijímám takové, jaké jsou. Nejvíce zdravotních problémů budou mít lidé, kteří odmítají roušky, protože to tělo tak bouří, že si je vyrobí. Vyrobí si stresem sníženou imunitu, a pak samozřejmě lehce onemocní. To je všechno v návaznosti na reakci hmotného těla, kterému pak lidé podléhají. Strach je iluze a týká se naprosto všeho. Je stejný strach, když se budete bát roušek a stejný strach, když se budete bát stavu bez práce nebo stavu, kdy je tady covid. Osud máte nastavený. Je už nastavené, kdo z vás zemře, kdo se vyléčí. Kdo se bude bát a kdo se nebude bát. Je to podle vašeho stupně vývoje.

Ivanka, ja by som len chcela vedieť tvoj názor, lebo už neviem, čo si mám myslieť. Teraz pán, ktorého počúvam na internete tvrdí, že tie konšpiračné teórie okolo covidu sú blbosť. Že tomu nemáme vôbec

venovat pozornost. Ale to všetko smeruje k lepším časom a že to chceli vedomí ľudia, lebo už sa im nepáčilo, ako tento svet funguje. Kde sú najvyššie, tí, ktorí najlepšie klamú? Martina.

Miláčkové moji, keď si nemohu ověřit jakoukoliv pravdu, a vy si máte ověřovat své vlastní pravdy, protože každý z nás, každý jedinec, má svoji vývojovou pravdu, která se i během života mění, tak se budu rozhodně přiklánět k těm lepším variantám, k těm příjemnějším, které člověka zklidňují. Ale nemusíte si ani přivlastnit žádnou tu variantu. Zkrátka žijete dál, ne. Jsou věci, které každá třída bude vnímat naprosto jinak a budou koukat na jednu jedinou situaci. A to je to, co vás dělí, zrno od plev. A razítko toho prožitku si každý dává sám. Tak si zvolte stav bez strachu, bez odsudku, bez křičení. Nepodléhejte stresu. Chodte tímto životem a roznášejte mír a klid. Co bude, bude. Tak to máme všichni.

Krásný den, dobrou noc, dobré ráno, podle toho, kdy posloucháte. Ivanka.

Na shledanou příště.